

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.



# Lord Syster

genaama  
Raffles

## DE GROOTE ONBEKENDE

No. 928

AFPERSERS BEDROGEN.

20 cent



Op hetzelfde oogenblik liet zich een ontzettende slag hooren en een verstikkende damp vulde plotseling het vertrek.



Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHENGRACHT 72, AMSTERDAM.  
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

# Afpersers Bedrogen !

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

## HOOFDSTUK I.

### HET „KWADE OOG” DOET VAN ZICH SPREKEN.

De geheele New-Yorksche pers, gehoor gevend aan de behoefte aan sensatie van het Amerikaansche publiek, had zich met een waren hartstocht geworpen op een zaak, welke sedert eenigen tijd de aandacht gespannen hield — op den strijd tusschen de politie der hoofdstad en de Bende van het Kwade Oog, die niet lang geleden was opgericht, maar reeds van de eerste dagen van haar bestaan af, blijken had gegeven van een ongehoorde stoutmoedigheid, sluwheid, en wreedheid jegens haar slachtoffers, vooral ook jegens diegenen, die eenig geheim van de bende trachtten te verraden, hetzij om zich te wreken op een of ander lid der bende, hetzij eenvoudig om van de politie een flink bedrag te ontvangen.

Maar die geheimen hadden in de meeste gevallen slechts weinig om het lijf.

Want niemand wist wie eigenlijk de chef van het gevaarlijke genootschap was en geen der leden had hem ooit in persoon gezien.

Deze geheimzinnige personage werkte steeds achter de schermen, maar met een schranderheid en een vernuft, dat ondanks alles de be-

wondering van de politie wekte.

Toch — hoe gering in beteekenis het verraad ook mocht heeten — hij die er zich aan schuldig maakte, verviel onherroepelijk aan de wraak van de bende, die hem wist te treffen met een feillooze aan het ongelooflijke grenzende zekerheid.

Waar hij zich ook mocht verbergen — de dood loerde op hem en niet lang zou het duren, of men zou zijn lijk vinden, steeds bedekt met een stuk papier, waarop met Oost-Indischen inkt een groot oog, met een vreeselijke, boosaardige uitdrukking geteekend was, blijkbaar door een kunstenaar in zijn vak.

De wijdgeopende, starende pupil scheen den beschouwer een dreigende waarschuwing te willen geven.

De wijze waarop de bende korte metten maakte met de verraders onder hare leden was niet steeds dezelfde.

Nu eens werd het slachtoffer verraderlijk van achteren neergestoken, dan weer schoot men hem van een hinderlaag uit neder, ook wel werd hij op geheimzinnige wijze vergiftigd, of



hij viel uit een raam, of hij werd schijnbaar heel toevallig door een vrachtauto overreden, maar altijd op een wijze, die raadselachtig mocht heeten.

Sedert een paar maanden was deze bende in de Bijbelsche beteekenis van het woord een bezoeking, neen, een ware geesel voor de stad New-York en haar naaste omgeving.

Het aantal nachtelijke beroovingen, inbraken, afpersingen, moorden en overvallen nam op onrustbarende wijze toe, en de politie moest reeds na korten tijd erkennen, dat zij hier tegenover een organisatie geplaatst was, welke haar weerga vruchteloos zocht, en waar een tucht en een orde heerschte, als in een goed gedrild leger.

Kortom — de politie stond zoo goed als machteloos.

Maar dit was het niet, waarmede de bladen en wel meer in het bijzonder de „New-York Globe” zich ditmaal bezig hield.

Neen, dat was het geval met den staalkoning Peter Vandyke.

Ziehier het breedvoerig bericht, hetwelk het populaire New-Yorksche blad op een duidelijk zichtbare plaats bevatte:

*De losprijs van vijf millioen!*

*Peter Vandyke hervindt zijn eenige dochter!*

*Een raadselachtig redder!*

De zaak van den staalkoning Peter Vandyke, die sedert enkele dagen de aandacht in zoo hooge mate gespannen hield, heeft een zeer onverwachten keer genomen!

Onze lezers zullen zich herinneren, hoe mr. Vandyke eenige dagen geleden een waarschuwing kreeg van de schurken, die zich in de Bende van het Kwade Oog vereenigd hebben, om op een vooruit bepaald tijdstip en in een nader aangeduid huis in een straat van de Kadewijken, een ontzaglijke som, ten bedrage van niet minder dan vijf millioen dollar te deponeren, en wel in den kelder van het huis.

Natuurlijk dacht de staalkoning er niet aan, dit geweldige bedrag zonder meer af te staan, maar hij stelde de politie op de hoogte, en de toekomst leerde hem maar al te spoedig, dat hij daar wellicht niet goed aan gedaan had — al erkennen wij, niet in te zien, wat dan wel de aangewezen weg geweest ware!

Gelukkig is alles nog goed afgelopen —

maar laten wij hier aanstonds aan toevoegen, dat dit niet te danken is aan de politie onzer goede stad!

De bende waarschuwde mr. Vandyke nogmaals, dat het hem zou berouwen, als hij de politie er bij haalde, maar zooals gezegd, de multi-millionair stoorde zich hier niet aan, en de gevolgen bleven niet uit.

Reeds den volgenden dag werd een zijner neven zwaar gewond op een even raadselachtige als onverwachte wijze, namelijk door een snel voorbijrijdende automobiel.

Aan een ongeluk kon hier niet gedacht worden, daar het ongeval plaats had op een plek, waar zeer weinig verkeer was, en juist, toen de ongelukkige jonge man de straat wilde oversteken.

Maar hierbij bleef het niet!

Nog dienzelfden avond werd de aanstaande schoonzoon van mr. Vandyke de bekende inspecteur van politie Theodor Flannagan, zeer ernstig gewond door twee bandieten, die hem onverhoeds overvielen, hem met een messteek verwonden en hem daarna met een ploertendooder een levensgevaarlijke slag op het hoofd toebrechten. De sympathieke politiebeambte ligt nog in het ziekenhuis, en is thans gelukkig buiten gevaar, ofschoon zijn herstel nog geruimen tijd zal duren.

Maar het ergste stond den staalkoning nog te wachten!

Den volgenden dag werd mis Cissy, de eenige dochter van onzen bekenden stadgenoot, op even stoutmoedige als listige wijze ontvoerd, toen zij zich in gezelschap van hare dame van gezelschap, miss Thornycroft, naar de opera wilde begeven. Men vond de oude dame later bewusteloos op een plek, ver van het operagebouw verwijderd, en het vermoeden ligt voor de hand, dat zij uit de auto is geworpen, waarin de ellendelingen het jonge meisje wegvoerden!

Er bleven den staalkoning nog slechts drie dagen over om de geëischte som te betalen en wie weet, wat er gebeurd zou zijn, als er geen redding ware komen opdagen en wel van een zijde waarvan men die wel allerminst zou hebben kunnen verwachten.

Mr. Vandyke ontving vroeg in den morgen een zonderlinge, telefonische boodschap van een man, die hem gerust stelde en hem verzekerde, dat hij hem behulp-



zaam zou zijn bij het terugvinden van zijn dochter. Deze man kwam zich later op dien dag aanmelden, en kreeg de betrekking van huisknecht. Over welke raadselachtige macht deze zoo plotseling uit de lucht gevallen redder in den nood bleek te beschikken, kwam spoedig aan het licht — want gisterennacht wist hij de verblijfplaats van miss Cissy te ontdekken, haar te bevrijden met de hulp van twee vrienden, die thans al even onvindbaar zijn als de hoofdpersoon in dit drama, dat zulk een blij eindigend slot had!

Mr. Vandyke had zijnen zonderlingen helper een som van 100.000 dollar aangeboden, in geval hij er in zou slagen, hem zijn dochter terug te brengen! De man — weigerde! Hij verklaarde, dat hij niet gewend was, geschenken aan te nemen — en later bleek, hoe waar dit was! Want mr. Vandyke vond, nadat hij zijn dochter weder in zijn armen had gesloten, op zijn schrijfbureau en kort briefje, waarin hem werd medegedeeld, dat de redder van miss Cissy de 100.000 dollar met en benevens een groot aantal kostbare juweelen maar zelf uit de schijnbaar inbraakvrije brandkast had medegenomen!

Dit zal onze lezers minder vreemd voorkomen, als wij hen den naam hebben genoemd, die onder dit briefje voor kwam!

Die naam luidde... John Raffles.

Wie dien naam te Londen uitspreekt, weet, dat hij daarmee den stoutmoedigen gentleman-inbreker aanduidt, die de politie van de Engelsche hoofdstad handenvol werk geeft, zonder dat zij er nochtans in heeft kunnen slagen, hem in handen te krijgen!

En deze man is het geweest, die mr. Vandyke zijn hulp heeft aangeboden, nadat hij uit Londen naar hier is vertrokken op een wijze, die nog altijd onopgelost is. Maar dit is wel zeker, dat Raffles geen gebruik heeft gemaakt van een mailboot, noch van een ander schip — maar dat hij zeer waarschijnlijk door de lucht is gekomen!

Met dit alles is de wonderlijke zaak van den losprijs echter nog niet afgelopen want de leden van de bende, woedend geworden door hun nederlaag, hebben hedenochtend den staalkoning nogmaals een dreigende waarschuwing gezonden en

hem doen weten, dat het geld er over vijf dagen moet zijn! Wij zijn er zeer benieuwd naar, of de politie zich dit alles maar zal laten welgevallen of krachtig zal optreden en de gevaarlijke bende onschadelijk zal maken!"

Dit bericht in de „New-York Globe” veroorzaakte niet weinig opschudding onder de hogere kringen te New-York, waar ieder met angst en vreeze dacht aan de mogelijkheid, dat het ook spoedig zijn beurt zou kunnen zijn!

En dan was de mededeeling van het blad ook onder de oogen gekomen van den man, die in deze geheele zaak zulk een groote rol had vervuld — van John Raffles.

Hij was met Charles Brand gezeten op het terras, aangelegd op het dak van een der grootste hotels, het Astor Hotel, aan de Broadway gelegen, want het was plotseling weder zeer warm geworden, alsof het midden in den zomer was.

Het dak was voor een groot gedeelte ingericht als tuin, met bloeiende planten en heesters grintpaden, prieelen, en zelfs kleine fonteinen, die een weldadige koelte verspreidden.

Men vond er gemakkelijke rieten stoelen, en men kon er alles krijgen, wat een verwend gehemelte maar kon wenschen.

Er was een muziektent, waar een uitstekend strijke sleepende walsen en opwekkende two-steps deed hooren, en het was er op warme dagen onder het reusachtige zeil, dat de ergste zonnestrallen moest tegenhouden, werkelijk een heerlijk zitje.

Raffles en Charles hadden in het Astor Hotel hun intrek genomen onder den naam van Winston Burleigh en zijn secretaris James Gross, en de trouwe chauffeur James Henderson had eveneens hier onderdak gevonden.

De daktuin was niet erg bezet, en de beide onafscheidelijke vrienden hadden zich dicht bij de steenen balustrade een plaatsje uitgezocht, waar zij met elkander konden praten, zonder vrees dat men hun gesprek zou kunnen afluisteren.

Beiden hadden het bericht in de „New-York Globe” gelezen, het blad terzijde gelegd en zagen elkander nu glimlachend aan.

Daarop begon Raffles op zachten toon: — Het is duidelijk, dat onze vriend Vandyke, van wiens nooden en vreezen ik te Londen gelezen had, en om wiens wille ik nogmaals met mijn vliegmaschine, de „Duivel der Lucht” den overtocht over den Grooten Oceaan heb



volbracht, zijn mond niet heeft kunnen houden, en alles aan de politie heeft medegedeeld.

— Nu, dat lijkt mij niet zoo erg! antwoordde Charles schouderophalend. Er zal toch wel niemand op het zotte denkbeeld komen, dat men in den persoon van den heer Burleigh John Raffles moet zoeken.

— Dat niet — maar er zijn nog anderen! Wat „men” gelooft of vermoedt, komt er inderdaad minder op aan — maar vegreet niet, dat thans ook de leden van de bende van het Kwade Oog weten, wie hun deze leelijke poets heeft gebakken. En dat is goed beschouwd, minder aangenaam.

— Wel, als je meent, dat wij hier al te veel last van kunnen ondervinden — laten wij ons dan eenvoudig dadelijk inschepen aan boord van je vliegmaschine en de terugreis aanvaarden! opperde Charles.

— Dat zou inderdaad een gemakkelijke oplossing zijn — tenminste op het eerste gezicht en oppervlakkig geoordeeld, hernam Raffles, terwijl hij den rook van zijn sigaret naogde. Maar ik heb twee tegenwerpingen.

— En die zijn?

— De eerste is, dat, indien niet alle teekenen bedriegen, de zaak met den losprijs niet geëindigd is met de bevrijding van het jonge meisje dat naar den naam van Cissy luistert, en dat ik dat einde niet gaarne zou willen missen.

— En de tweede?

— De tweede? Wel — ik geloof, dat deze bende van Het Kwade Oog niet alleen hier te New-York en zelfs niet slechts in de Vereenigde Staten van Noord-Amerika haar misdadig bestaan van moord en roof leidt!

— Je wilt dus zeggen, dat zij ook elders haar vertakkingen heeft, riep Charles uit.

— Juist! Een bende als deze stelt er zich niet tevreden mede, in slechts één stad of zelfs een enkel land op te treden. Integendeel, zij moet er prijs op stellen, overal haar connecties te hebben, al ware het alleen maar tot haar meerdere veiligheid, en om ook elders de verraders harer zaak te kunnen acherhalen! Het moet toch ook jou zijn opgevallen, dat in de laatste maanden ook te Londen het aantal zeer ernstige misdrijven is toegenomen!

— Ongetwijfeld!

— Welnu, ik meen dat er verband bestaat tusschen die toename van het aantal moorden en diefstallen te Londen, te Berlijn, te Parijs en hier! Dat kan geen toeval zijn!

— Neen, maar wel het algemeen gevolg van de verwildering der zeden na den grooten oorlog! meende Charles.

— Die draagt stellig tot het verschijnsel als zoodanig bij, mijn waarde, hernam Raffles, maar zij verklaart niet de organisatievermogens, ik zou bijna zeggen — het genie, waardoor al deze misdaden gekenmerkt zijn! Neen, hier is één leiding, één verstand en wel een zeer scherp verstand aan het werk, dat staat voor mij vast en daarom zal het heeten: oppassen! Wij zullen ooren en oogen goed moeten open zetten, en wantrouwend als het konijn, slim als de vos, vlug als de slang moeten zijn! Want overal kunnen vijanden loeren!

— Ja, daar kunnen wij wel op rekenen, zeide Charles ernstig. Nu de bende weet, wie haar dat koopje geleverd heeft, zal zij niet rusten, alvorens zij je heeft uitgevonden, al zou het jaren duren, en honderdduizenden kosten!

— En daarbij wordt zij geholpen door een geheel legertje toegewijde helpers, Charles! vervolgde Raffles. Je kunt je er eenvoudig geen begrip van vormen op welk een wonderbaarlijke wijze dit genootschap te werk gaat! Het heeft zijn leden onder alle standen der maatschappij, en de kapper, die je scheert, de kellner, die je bedient, de taxi-chauffeur, die je rijdt, de juffrouw, die je in den schouwburg naar je plaats brengt, met een lief glimlachje om de roode lippen, — zij allen kunnen trouwe leden van de Bende van het Kwade Oog zijn! Laten wij dus waakzamer zijn dan ooit, dat is de beste raad, dien ik je voor het oogenblik kan geven!

— Wij blijven dus hier? vroeg Charles terwijl hij over den rand van het dak een blik in de schier peillooze diepte wierp, waar de rijtuigen en voetgangers wel zandkorrels en mieren geleken.

— In ieder geval, tot de termijn voor de overhandiging van het geld verstreken is, antwoordde Raffles. Dat wil zeggen, nog een drietal dagen, met morgen te beginnen!



HOOFDSTUK II.

HERHAALDE WAARSCHUWINGEN.

Het bleek maar al te spoedig, dat de Bende van het Kwade Oog geenszins van plan was, zich als verslagen te beschouwen, nu mr. Vandyke, de beroemde en ontzaglijke koning van het staal, zijn dochter had teruggekregen, die was geroofd, om daardoor een middel in handen te krijgen, den rijkraad te bewegen het gevraagde bedrag, vijf millioen dollar, tusschen negen en elf uur in den avond van Zaterdag in den kelder van het huis No. 17 in de Harbourstreet neder te leggen.

Want van het oogenblik af, dat het jonge meisje zich weder onder de hoede van haren vader bevond, kwamen er weder op geheimzinnige wijze waarschuwingen in het prachtige huis aan de Vijfde Avenue, ofschoon de misdadige butler, en de even schurkachtige chauffeur, die beiden tot de bende bleken te hebben behoord, gearresteerd en in verzekerde bewaring waren gesteld, zoodat zij geen spionnen-diensten meer konden verrichten in het huis van den staalkoning, waar zij zich ter kwader ure toegang hadden weten te verschaffen.

Nu eens vond mr. Vandyke een bedreiging, met het gewone symbool der bende onder-teekend, onder zijn bord, aan de ontbijttafel, dan weder was het papier op het portier van zijn auto geplakt, ofschoon hij thans een chauffeur in dienst had, wiens eerlijkheid boven iederen twijfel verheven was, en die zelf voortdurend acht gaf op hetgeen er met de auto geschiedde, of er werden hen waarschuwingen in de loge van het operagebouw overhandigd, als hij ze tenminste niet vond in zijn map, waarmede hij zich iederen morgen naar de beurs begaf, waar hij thans met het oog op de dreigende staking in de metaalnijverheid persoonlijk verscheen, in stede van dit op te dragen aan zijn secretaris, Richard Hooper.

En twee uren nadat het artikel verschenen was, waarvan reeds is melding gemaakt, gebeurde er iets, dat een diepen indruk op den staalkoning maakte, en al zijn voornemens een andere richting gaf.

Hij was even voor de lunch met zijn dochter Cissy, bleek van de doorgestane angsten en

ontberingen, nog in zijn auto uitgereden, toen, niet ver van zijn woning, een schot klonk, en het jonge meisje met een lichten uitroep van pijn en schrik achterover in de kussens viel.

Doodelijk verschrikt boog de millionair zich over zijn dochter heen, maar gelukkig bleek zij slechts een schampschot te hebben gekregen, dat haar oor even had ontveld.

De wonde was onbeteekenend, maar de beteekenis van den aanslag was duidelijk.

En als zij dat niet ware geweest, dan zou de boodschap, die een kwartier later op de schrijftafel van den staalkoning lag, en waarin hem werd kenbaar gemaakt, dat de dood van zijn eenig kind onvermijdelijk was, indien hij geen gehoor gaf aan het bevel van de bende, de vijf millioen te betalen, en de politie niet verder in de zaak te mengen, een taal hebben gesproken die niet viel mis te verstaan.

En weer een uur later was het in de stad algemeen bekend, dat de staalkoning zich had laten ontvallen, dat hij liever het kolossale fortuin zou betalen, dan het leven van zijn dochter nog langer in gevaar te stellen.

Het was nu Donderdag, en Zaterdagavond moest het geld er zijn.

Hoe de bandieten het zouden durven wagen, het weg te halen — dat was een zaak, waarvan men zich slechts een flauwe voorstelling kon maken, maar niemand twijfelde er aan, of zij zouden we wel een middel op weten te vinden, en desnoods optreden met een macht, waartegen die van de politie niet bestand zou blijken te zijn.

Raffles en Charles hadden dit alles met aandacht gevolgd en zich niet alleen door middel van de bladen, maar ook door persoonlijk onderzoek op de hoogte gehouden, van wat er voorviel.

Zij zelve twijfelden er geen oogenblik aan, of de bandieten zouden er wel in slagen, de vijf millioen weg te halen.

Was het niet lang geleden voorgekomen, dat zij op klaarlichten dag en op een nauwkeurig van tevoren aan den bestolene opgegeven tijdstip, den winkel van een juwelier aan een der



drukste verkeerswegen hadden geplunderd? Het klonk ongelooflijk — en toch was het geschied!

Met behulp van springstoffen hadden zij, na een gedeelte van den winkel ondermijnd te hebben, den vloer onder een stuk van de groote etalage-kast doen instorten, waardoor deze met haar kostbaren inhoud in de keldergewelven terecht kwam en zij zich, terwijl een paar handlangers de op post staande politie met revolvers op een afstand hielden, met den buit in veiligheid konden brengen.

Raffles herinnerde zich alle bijzonderheden van dezen brutalen aanslag zeer goed, en ofschoon hij wel wist, dat de bedrivers er van van de ergste soort waren, die voor geen moord terugdeinsden, zoo had hij zich toch niet kunnen weerhouden, bewondering te koesteren voor de wijze, waarop alles tot in de minste details was voorbereid en ten uitvoer gebracht.

Hij besloot het huis, in welks kelder het fortuin moest worden nedergelegd, aan een nauwkeurig onderzoek te onderwerpen, en stelde Charles dadelijk van dat plan in kennis.

Dienzelfden middag nog zouden de twee mannen er zich heen begeven, zorgvuldiger dan ooit vermoed, want zij begrepen wel, dat men niet te doen had met gewone bandieten, maar met zeer schrandere schurken, die zeker op een mijl afstand alle detectives en alle geheime inspecteurs zouden herkennen, al waren zij nog zoo goed vermoed.

Wat den staalkoning aangaat — van het oogenblik van den aanslag op Cissy af, werd hij stap voor stap door vertrouwde geheime agenten gevolgd, die hem geen oogenblik uit het oog verloren, en hem tot zelfs in zijn woning vergezelden.

Het waren de bitterste oogenblikken voor den machtigen man en hij had voor zichzelf besloten eens en voor goed een einde te maken aan dezen ondragelijken toestand door, zonder dit aan iemand mede te deelen, het gevraagde reusachtige bedrag in den kelder van het huis No. 17 in de Harbour Street te gaan deponeren.

Als hij alleen was zou hij er geen oogenblik aan gedacht hebben den eisch van de bandieten in te willigen — liever zou hij zich hebben laten doodden.

Maar het leven van zijn dochter was voor hem onschatbaar, en met vijf millioen zeker niet te duur betaald.

Het was omstreeks drie uur in den middag toen Raffles en Charles in de gedaante van een scheepsmachinist met een zijner stokers door

de havenwijk zwierven, op zoek naar het huis, hetwelk door de bandieten was aangewezen.

Op het eerste gezicht zagen zij dat het zeer goed geschikt was voor het doel waarvoor de bandieten het hadden bestemd.

Om te beginnen had de straat slechts een zijde, welke met huizen bebouwd was, de tegenoverliggende zijde bestond uit woeste terreinen, blijkbaar eveneens als bouwgrond bestemd, maar waar nu nog niets anders te zien was, dan een woestenij van zand.

Het zou dus om te beginnen al onmogelijk zijn dat de bandieten in het front werden aangevallen door een politiemacht die zich verdekt zou hebben opgesteld in de tegenoverliggende huizen.

Naast het huis bevond zich een groot gat in de huizenrij — daar was onlangs een gebouw afgebroken om plaats te maken voor een volksbioscoop.

En aan den anderen kant was het huis begrensd door een eindeloos lang fabrieksgebouw met zeer hoog aangebrachte vensters.

Een enkele spion zou voldoende zijn om na te gaan of zich in deze fabriek politieagenten verborgen hadden.

De achterzijde van het huis was de eenige kwetsbare plek, want daar grensde het aan een kleine binnenplaats, die een scheiding vormde tusschen No. 17 en een der huizen in een evenwijdig loopende straat.

Maar ook hier zouden de bandieten er wel voor gezorgd hebben dat het aangrenzende huis in kwestie niet door de politie zou worden betreden, of zij zouden het aanstonds weten.

Schijnbaar zonder acht te slaan op hun omgeving maar inderdaad geen enkele bijzonderheid over het hoofd ziende, hadden Raffles en Charles dit alles ontdekt.

Terwijl zij langzaam voortslienterden zeide Raffles fluisterend:

— Aan de voorzijde behoeven wij geloof ik niets te zoeken — dat zal te gevaarlijk zijn!

— Maar aan de achterzijde evenmin, Edward! gaf Charles te kennen. Wij zullen het niet zoo merken, maar je kunt er van verzekerd zijn dat dit huis door handlangers van de bandieten voortdurend in het oog wordt gehouden! Hoe wil je er dus binnen komen — veronderstel dat dit je plan mocht zijn?

— O, wat dat betreft — ik ben er zeker van, antwoordde Raffles bedaard.

— Wat — wil je er werkelijk binnen gaan? vroeg Charles verschrikt. Maar Edward — men zal je zien — men zal je vermoorden!



— Dat is wel waarschijnlijk, tenminste als ik mij vertoon! hernam Raffles droogjes.

— Maar vroeg of laat moet je je wel vertoonen! Zelfs al wou je de kleine binnenplaats oversteken, die tusschen de huizen is, dan nog zal je gezien worden niet alleen door de menschen die het huis No. 17 wel zullen bewonen, maar ook door de bureu, waarvan zeker wel een kwart gedeelte op de hand van de bandieten zal zijn!

Het huis No. 17 is onbewoond, Charles zeide Raffles. Heb je dat zelf dan niet gezien? En wat de bureu betreft — zij krijgen mij niet te zien.

Charles zette groote oogen op en stotterde:

— Het kan aan mij liggen — maar dat begrijp ik niet. Ik geloof dat zij den geheelen dag, des avonds en voor de veiligheid ook des nachts geen oog van die binnenplaats en van de toegangswegen naar het huis zullen afwenden!

— Dat boezemt mij alles geen belang in, mijn jongen, want als ik mij niet vertoon, dan komt dat omdat ik mij niet boven maar onder den grond zou voortbewegen.

Charles had bijna een kreet van verbazing geslaakt.

— Wat? zeide hij op gesmoorde toon. Je kent dus de plaatselijke gesteldheid. Er is dus een tunnel?

— Er is er geen, Charles maar wij zullen er een maken!

— In twee dagen?

— In twee en een halve dag! En bovendien twee nachten!

— Maar wij zijn slechts met z'n beiden, Edward!

— Vergeet je James dan, die wel voor twee kan gelden?

— Ik ben misschien een weinig kort van begrip, hernam Charles maar ik zou wel eens willen weten, waar die tunnel een aanvang

moet nemen.

— Daar wij haar natuurlijk zoo kort mogelijk moeten maken, zou ik zeggen — in het aangrenzende huis aan de achterzijde!

— En denk je dat de bewoner ons kalm onzen gang zal laten gaan?

— Als ik dat dacht, zou ik rijp zijn voor het gekkenhuis, Charles antwoordde Raffles bedaard. Wij kunnen natuurlijk niet kalm afwachten of de bewoners het goed vinden wij hebben geen keuze — het moet geschieden. Maar al dit getheoretiseer helpt niets — wij moeten eerst een onderzoek ter plaatse instellen.

Onder het spreken waren de beide vrienden een dwarsstraat ingeslenterd, en sloegen nu de straat in, die evenwijdig liep met de Harbour Street.

— Ik ben benieuwd, Edward, hoe je het nu uitrekent, dat wij juist ter hoogte van het huis No. 17 in de andere straat zullen zijn! zeide Charles nieuwsgierig.

— Dat is volstrekt geen heksenwerk, jongenlief — ik heb geteld hoeveel lantaarns er stonden van No. 17 tot aan den hoek, en hoeveel van mijn gewone passen het van dat huis was tot aan de eerste lantaarn.

— Het ei van Columbus! Men moet er maar achter komen! zeide Charles. Ik had vergeten, dat de lantaarns in iedere wijk precies evenver van elkander staan.

— Wij moeten er drie tellen — en dit is de derde, antwoordde Raffles, toen zij weder zulk een voorwerp voorbijgingen. Nu nog 21 passen.

Hij sprak verder niet, maar begon zijn stappen te tellen.

Toen hij er 21 gedaan had, stonden zij juist voor een hoog en smal, blijkbaar zeer oud huisje, in welks benedenverdieping een soort uitdragerij werd gehouden, in verband met een lommerd.

211

De bekende DUBEC Cigaretten  
 begonnen voor 40 jaar met een productie van 10000 per dag  
 Thans meer dan 500000 per dag

212



HOOFDSTUK III.

ISAAC BERNSTEIN.

Zonder zich een oogenblik te bedenken, trad Raffles den winkel binnen, door Charles op den voet gevolgd.

Zij bevonden zich in een donker klein winkeltje, dat door een smalle toonbank in tweeën was gescheiden.

De eene helft was bestemd voor de klanten, de andere helft was voor een groot deel ingenomen door eenige rijen planken, waarop genummerde pakjes kleeren lagen, en groote kartonnen doozen.

Aan een menigte ijzeren haken hingen tal van oude, meerendeels tot den draad versleten kleederen.

In de toonbank bevond zich een klep, waardoor de eigenaar van de zaak van de eene helft van zijn winkel naar de andere kon komen.

De pandjeshouder was op een hooge kruk voor een soort lessenaar gezeten, dat dicht bij het morsige venster stond, en scheen verdiept te zijn in de bestudeering van een groot kasregister.

Het was een klein pokdalg mannetje met een grooten, krommen neus, waarnaast twee schitterende, zwarte oogjes fonkelden.

Hoewel Isaac Bernstein — zoo was de naam van den lombardhouder — bijna 70 jaar moest zijn, was zijn haar nog vol, dat in vette krullen langs zijn slapen viel.

Hij droeg een klein kalotje en een hoornen bril met verbazend groote, ronde glazen.

Hij keek met zijn rood-omrande oogen van het boek op, toen de kleine winkelschel met een schor geluid overging, en had blijkbaar aanstonds varenslui herkend in de beide binnentredenden, tenminste hij sprak hen aan met „Kapitein”.

Raffles nam zijn omgeving goed op, en wierp toen een blik door de openstaande deur van een smalle gang op de binnenplaats, welke hij duidelijk kon zien.

— Kan ik zaken met u doen? vroeg Isaac Bernstein, terwijl hij van zijn hoogen stoel afkwam en handenwrijvend en glimlachend voor zijn toonbank kwam staan.

— Misschien wel, vriend, zeide Raffles. Maar beantwoord mij eerst eens deze vraag:

— Is het huis aan den anderen kant van de binnenplaats onbewoond?

De pandjeshouder keek Raffles verbaasd en een weinig wantrouwend aan en zeide:

— Ja kapitein. Stel je daar belang in? Wil je dat huis soms huren? Je hebt het voor een krats — het is hier een arme buurt, hoor je?

Raffles had de hand in den zak gestoken, en haalde er een eenvoudigen, gouden ring uit, welke hij den geldschieder voorhield.

— Wat geef je daarop? vroeg hij en terwijl het oude mannetje den ring onderzocht, en hem antwoordde, liet hij zijn blikken voortdurend in het rond dwalen en luisterde scherp naar de dingen, die in het oude huis gebeurden.

— Een ordinair ringetje van veertien karaat — zal ik geen gezond uur meer hebben! bromde de pandjeshouder.

— Wat is het zoowat waard?

— Wat zal het waard zijn? Niks is het waard!

— Heelemaal niets? vroeg Raffles glimlachend.

— Nou ja — wat is niks — niks is niemendal! We zullen zeggen — drie shillings. Vindt je dat genoeg?

— Drie shillings? Ben je gek, vadertje? barstte de gewaande kapitein uit. Het is een ring van een pond geweest.

— Ach — vroeger misschien. Maar wie koopt er nou nog goud voor zijn goede geld? Ik geef je drie shillings en vijf pence!

— Geef maar op! zeide Raffles knorrig.

Het oude mannetje grijnsde, omwikkelde den ring zorgvuldig met vloeipapier, deed dezen in een doosje en wendde zich om, ten einde hem weg te bergen.

Raffles gaf Charles snel een wenk, en het volgende oogenblik had hij den kleinen woekeraar de hand op den mond gelegd, en hem met den vrijen arm als een kind opgelicht en over de toonbank getrokken.

Het oude mannetje was van dezen plotseelingen overval zoo verrast en verschrikt, dat



hij zelfs geen kreet slaakte en er ook niet aan dacht, zich te verweren.

In minder tijd dan noodig is om het te beschrijven, hadden Raffles en Charles den uitdrager gekneveld en stevig gebonden met een paar touwen, die zij in een hoek vonden.

Daarop nam Raffles hem als een zak over den schouder, droeg hem de gang in, waarvan de deur had opengestaan, duwde een deur open, en legde den man voorzichtig op een canapé van bruin leder.

Hij boog zich naar hem over en zeide op vriendelijken toon :

Je hoeft niet verschrikt te zijn, oude heer ! Je beroep is me wel niet erg sympathiek, maar ik heb het niet op je geld voorzien. Later zul je misschien alles wel hooren. Ben je getrouwd ?

Het oude mannetje schudde ontkennend het hoofd.

— Heb je dan een huishoudster of iets dergelijks ?

Haastig bewoog het hoofd eenige malen op en neer.

— Waar is ze op het oogenblik ?

De verschrikte oogen keken in de richting van de deur.

— Dus een boodschap doen ? Prachtig !

Raffles wendde zich tot Charles en zeide op zachten toon :

— Stel je verdekt hier bij de deur op — zoodra ze passeert, werp je haar een zak of zoiets om het hoofd en belet haar vooral te schreeuwen — maar zonder haar pijn te doen. Goed begrepen ? Ik zal intusschen James waarschuwen — tot ons geluk heeft onze vriend een telefoon !

Raffles trad op het toestel toe, en had zich een oogenblik later in verbinding gesteld met zijn trouwen chauffeur.

Charles had een oude shawl gegrepen, die hij ergens vond liggen, en stelde zich verdekt op.

Het was wel geen erg prettig werkje wat hem te beurt viel, maar hij begreep, dat het gedaan moest worden.

Hij behoefde slechts een paar minuten te wachten — toen ging de winkelbel, en naderden sloffende schreden, er klonk een zeurende stem, die „Izak, Izak” ! riep, en toen schoof er een vrouwelijke gedaante langs de deuropening.

Charles wierp haar snel den doek om het hoofd, bond er tegelijk haar armen mee vast en riep ondertusschen alle sussende woordjes, die hem maar wilden invallen, om de oude ziel

gerust te stellen.

— Stil maar, grootma ! Vooral niet tegenpartelen ! Ik meen het zoo kwaad niet met je. We zullen het goed met je maken, oudje ! Houdt je nu maar bedaard en niet zoo tegenpartelen !

De oude huishoudster bleek inderdaad van een ander maaksel te zijn dan haar meester, en schopte geducht met haar beenen, terwijl zij alle mogelijke moeite deed om zich van de shawl te bevrijden.

Raffles had intusschen kalm doorgetelefoneerd, en zich met de geheele zaak zoo weinig bemoeid of het hem in het geheel niet aanging.

Maar nu hing hij het toestel aan den haak, en hielp hij Charles met het volbrengen van het onsmakelijk werkje.

Zoodra de beenen van het oude mensch waren vastgebonden, deed Raffles haar den shawl af, bond haar een doek voor den mond, bekeek haar gelaat eens aandachtig en zeide hoofdschuddend :

— Als dit geen oude helleveeg is, die haar meester volkomen onder den duim heeft, dan heb ik geen verstand van vrouwelijke gelaatstrekken ! Ik kan mij deze dame zeer goed voorstellen, schrijlings op een bezem steel gezeten, en flink meedoende aan een heksensabbath op den Broksberg.

Het kwaadaardige wijf keek hem boos aan en Raffles vervolgde op ernstigen toon :

— Ik ben blij, dat zij een doek voor den mond heeft — ik geloof waarachtig, dat ze mij anders zou bijten !

— Wat ben je van plan met haar te doen ?

— Maar Charles waar zijn je hersens, man ? Natuurlijk zullen wij hun plaats innemen ! Het lot is ons al zeer gunstig geweest.

— Maar wij hebben volstrekt niets bij ons om ons te vermommen !

— Daar komt James aanstonds mede, die zich op zijn beurt zal voordoen als kunstenaar zonder employ !

— En denk je dat dit alles maar zoo ongemerkt zal kunnen plaats hebben ? hernam Charles. Als er spionnen in de buurt zijn, dan moet het hen toch opvallen, dat er drie mannen het huis zijn binnengegaan, die er niet meer uit zijn gekomen ?

— In ieder geval maar twee ! Het begint al wat donker te worden, en voor James hier kan zijn, zal het volkomen duister zijn. En wat de twee mannen betreft, die hier zijn binnengegaan — als wij ons vertoonen als Izak en zijn huishoudster, en volhouden, dat onze twee



bezoekers zijn heengegaan, dan zou ik wel eens willen zien, wie het zou kunnen tegenspreken. Trouwens, het is de hoofdzaak dat wij hier in huis zijn, en kunnen doen wat wij willen, de rest komt er minder op aan. En nu zullen wij maar vast beginnen met naar wat kleederen te zoeken welke aan dit eerwaardig paar toebehooren, zoodat wij ons alleen nog maar behoeven te schminken.

— En als er in dien tijd klanten komen?

— Dat moeten wij er op riskeeren!

Spoedig begonnen de twee mannen de kamer te doorzoeken en het duurde niet lang of zij hadden wat kleeren bijeen, welke zij haastig begonnen aan te trekken.

Toen zij hiermede gereed waren, was het bijna half zes en volkomen donker bui en.

Juist op dit oogenblik ging de winkelschel over.

Charles verschrok een fluisterde:

— Wat nu?

— Hier — doe in ieder geval deze pruik vast op — ik heb haar zooeven in een doos gevonden! zeide Raffles, terwijl hij Charles een pruik toewierp, die blijkbaar door een arme actrice van een rondreizenden troep was beleend. Het is in den winkel natuurlijk ook al donker, en als je een krakend stemmetje aanneemt, dan kan niemand het bedrog ontdekken.

Charles zette zich haastig de pruik op, deed er den doek voer, die ook de vrouw gedragen had en slofte naar den winkel.

Voor de toonbank stond een man van reusachtigen lichaamsbouw, met een groot pak onder den arm.

Zelfs in deze duisternis herkende Charles hem met een zucht van verlichting aanstonds — het was James, de helper van John Raffles.

— Ik heb veel lust om je om den hals te vliegen, James, want je komt als geroepen, zeide Charles op zachten toon.

— Zooveel te beter, mijnheer Brand! antwoordde de reus eenvoudig, alles wel met mylord?

— In de beste orde! Wat heb je daar in dat pak?

— Verschillende dingen, waarom mylord gevraagd heeft — houweelen, koevoeten, schoppen en nog eenige voorwerpen, welke mylord mij had opgegeven.

— Hebben ze je niet zien binnenkomen?

— Als ze het gezien hebben, dan beschikken zij over goede oogen, mijnheer Brand! Ik ben wel boven de normale maat, maar ik ben zoo vlug als een haas naar binnen geglipt!

De aanwijzingen van mylord waren zoo duidelijk, dat ik mij onmogelijk kon vergissen.

Raffles was op het geluid van de stem naar den winkel gekomen en zeide nu op zachten toon:

— Goed dat je er bent, James! Er moet een paar dagen hard gewerkt worden!

— Geheel tot uw dienst, mylord!

— Heb je ook levensmiddelen meegebracht, zooals ik je gezegd heb?

— Met hetgeen ik bij mij heb, Mylord, zouden wij het wel drie dagen kunnen uithouden.

— Dat is meer dan genoeg — morgenochtend gaat mijnheer Brand in de rol van Sara, Esther of hoe de goede vrouw dan anders mag heeten, zelf inkoopden doen, want wij mogen geen argwaan wekken door al te veel binnenshuis te blijven.

Raffles had even rondgekeken in den nu volmaakt duisteren winkel en vervolgde:

— Ga nu maar naar de huiskamer, James, waar onze twee oudjes liggen — de eerste deur links in de gang daarginds, en maak er licht. Wij zullen nu het gordijn maar neerlaten voor het winkelraam, en de zaak sluiten.

Hij voegde de daad bij het woord, liet het rolgordijn voor het venster voor de deur neer, sloot deze laatste zorgvuldig met de twee zware knippen, welke hij er op vond, en het slot, en draaide vervolgens den schakelaar van het elektrische licht om — een lampje van 25 kaars.

— Nu zullen wij eerst wat eten, en daarop zullen wij eens aan het werk gaan, zeide Raffles, nadat allen weder in de kleine huiskamer bijeen waren.

De twee oudjes, nog altijd gebonden en gekneveld, zaten ieder in een hoek van de sofa en schenen volstrekt niets te begrijpen, van wat er omging, of wat hun onwelkome bezoekers voornemens waren.

Maar dit wisten zij wel zeker, dat zij niets van hen te duchten zouden hebben — dat bleek uit het geheele optreden van hun zonderlinge aanraders.

James had het zware pak, waaraan twee krachtige mannen een heele vracht gehad zouden hebben, maar dat hij met het grootste gemak had gedragen, op den vloer gelegd en er het dikke touw van afgewikkeld.

Er kwamen nu verscheidene graafwerktuigen en nog een aantal andere voorwerpen te voorschijn, waarvan Charles niet aanstonds den aard herkende en ten slotte een aantal blikjes vleesch, groenten, visch en andere geconser-



veerde levensmiddelen.

De reus begaf zich hiermede naar het aangrenzende keukentje en begon aanstonds een krachtig maal gereed te maken, en dat alles zoo eenvoudig, met zoo weinig omslag, en vooral zoo weinig verbazing alsof het de gewoonste zaak van de wereld was, dat hij op dit oogenblik in een klein en smerig uitdragerswinkeltje in de havenwijk van New-York bezig was op de gasstellen van een woekeraar een paar omeletten te bakken, terwijl hij slechts weinige dagen tevoren zijn meester als Lord William Aberdeen in het Hydepark te Londen in zijn prachtige, lichtblauwgelakte auto rondreed.

— Hij verbaast zich over niets! mompelde Charles vol bewondering. Ik moet zelf echter erkennen, dat ik mij in deze onfrissche vodden allesbehalve aangenaam gevoel — ik heb nu reeds de gewaarwording, alsof een warm bad mij heel veel goed zou doen.

Raffles had zich intusschen voor de twee oudjes geplaatst en hield nu deze korte toespraak tot hen:

— Gij zult wel reeds bemerkt hebben, vriend Izak en Miss Rebecca of Rose of hoe gij anders mocht heeten, dat gij van ons volstrekt niets te vreezen hebt, zoolang gij u naar onze wenschen schikt. Wij zullen een paar dagen in uw woning moeten vertoeven, zelfs tegen uwen zin en dat is alles! Wij zullen echter uw zaken evengoed ter harte nemen, als gij zelf het zoudt kunnen doen en een even groote woekerwinst van de klanten nemen — dat belooft ik u! Wij zullen u nu ook wat te eten geven, maar wij zullen u tevens goed in het oog houden, wij zijn hier voor een ernstige zaak, en het zou u berouwen om ons op een of andere wijze te verraden. Vannacht zult gij in uw kamer opgesloten worden, wij zullen u van uw doeken bevrijden, maar bij het geringste gerucht zal ik strenge maatregelen moeten nemen. Voegt gij u echter naar mijn wensch, dan zal het u geen windeieren leggen.

Terwijl Raffles aldus het bejaarde paar toesprak, was Charles reeds begonnen, zijn gelaat een volkomen verandering te laten ondergaan, en het duurde niet lang of met behulp van enkele kleurstoffen en een bedriegelijk nage maakte pruik had hij zich op de donkerbruine oogen na een uiterlijk weten te geven dat verbluffend veel geleek op dat van de oude huishoudster.

James had den maaltijd gereed gemaakt en spoedig waren allen om de tafel vereenigd

— de onvrijwillige gastheer en zijn huishoudster zoowel als de ongevraagde gasten.

Raffles scheen groote haast te hebben want nauwelijks was de maaltijd genuttigd, of hij liet Izak en zijn huishoudster opnieuw binden en knevelen, en zeide tot Charles en James, terwijl hij hen ter zijde nam:

— Nu wil ik jullie in het kort mijn plan uiteenzetten. Ik heb zooeven mijn berekeningen reeds gemaakt — wij zullen een tunnel moeten graven, die omstreeks 12 meter lang wordt — misschien 13, dat wil zeggen, dat wij vandaag Donderdag, morgen Vrijdag, en overmorgen Zaterdag telkens iets meer dan vier meter zullen moeten graven. De tunnel behoeft niet breder te worden, dan noodig is, om twee personen te laten passeeren en ongeveer anderhalven meter hoog.

— Maar is de grond hier niet zeer hard? vroeg Charles.

— Tamelijk hard, mijn jongen, maar daarin is voorzien! James heeft een klein toestel medegebracht van mijn vinding en het doet mij nu groot genoeg dat ik het heb mede laten brengen.

— Wat is dat voor een toestel? vroeg Charles nieuwsgierig.

— Zeer eenvoudig, een elektrische boormachine, mijn waarde! Je weet natuurlijk even goed als ik dat de ingenieurs bij het graven van de Simplon tunnel en andere reusachtige werken van denzelfden aard gebruik hebben gemaakt van elektrische boren voor het maken van de gaten, waarin later de dynamietpatronen werden geschoven, om zoodoende de harde rots aan te tasten.

— Natuurlijk Edward!

— Welnu, mijn boor wordt aan een kleinen motor gekoppeld, die men met iedere huisleiding in beweging kan brengen, en zij is in staat, wel geen rotsen, maar toch wel zeer harde aarde los te wroeten, hetgeen ons werk, naar ik hoop, aanzienlijk zal vergemakkelijken.

Terwijl Raffles deze korte uiteenzetting gaf, had James het voorwerp, waarvan zijn meester eene beschrijving had gegeven, uit het groote pak gehaald.

Het bestond voornamelijk uit een buigbare, stalen as, aan het eene einde bevond zich een soort van boorbeitel, van het hardste staal vervaardigd en van zeer sterke tanden voorzien, die in een kring waren geplaatst. Het andere uiteinde kon zeer gemakkelijk op de sneldraaiende as van een draagbaren motor van omstreeks 1½ P.K. worden gekoppeld.



Deze kon op zijn beurt worden ingeschakeld op een gewone huisleiding.

Raffles had reeds een teekening opgemaakt, volgens welke de ichting werd aangegeven, waarin de ondernemende mannen zouden moeten graven.

De tunnel zou kaarsrecht worden en men zou alleen van deze richting afwijken als het niet anders kon en er zich onvoorziene hinderpalen voordeden, zooals gaspijpen, waterleiding-buizen, riolen, enz.

Want helaas had Raffles geen tijd, zich de noodige gegevens te verschaffen, waaruit hij de juiste ligging van al die buizen en gangen zou kunnen opmaken.

— Maar waar halen wij de noodige schoren vandaan? vroeg Charles nadat hij het kleine werktuig bewonderd had, hetwelk James thans monteerde. Wij kunnen toch maar niet een gang graven, zonder haar goed te schragen?

— Natuurlijk niet, beste Charles! zeide

Raffles glimlachend. Als wij twee meter ver waren, zou achter ons, en waarschijnlijk ook boven ons, het verwulf van onze tunnel inzakken! Wij moeten dus wel degelijk zorg dragen, dat dit niet kan geschieden, door op regelde afstanden onze gang te schoren!

— En waarmede dan wel?

— Met planken, die wij wel hier of daar zullen vinden — of anders eenvoudig uit den vloer zullen halen —! Je hebt immers voor zaag en beitels gezorgd, James, zooals ik je had opgedragen? zoo wendde hij zich tot den chauffeur, die druk bezig was met het uitpakken van zijn zware vracht.

— Hier zijn zij juist, Mylord! antwoordde de brave reus.

— Dan is alles in orde, en blijft ons niet anders meer te doen dan aan het werk te gaan! Naar den kelder, vrienden — en duchtig aangepakt!

## HOOFDSTUK IV.

### GRAAFWERK.

James nam zijn motor en de elektrische boor op en Raffles en Charles grepen de werktuigen, de zagen, beitels, spaden en houweelen.

Daarmede beladen begaven zij zich naar de gang, waar zich de deur bevond, die naar den kelder voerde.

Zij moesten bij het licht van de zaklantaarn, welke Charles had aangeknipt een smalle trap van een tiental treden afdalen.

De tamelijk ruime kelder bleek voor een groot deel gevuld te zijn met allerhande voorwerpen, die echter dit met elkander gemeen hadden, dat zij zeer oud waren.

Daar stonden pannen zonder bodem, alleen nog maar een paar pence waard als oudroest, stapels borden, wrakke stoelen, daar lagen scheepskettingen, ijzeren staven, compositiepijpen, allerlei afval, en ook zakken met beenderen die een ondragelijke lucht verspreidden, en maar al te duidelijk aantoonde, dat Isaac Bernstein zich ook met den handel in lompen ophield.

Ook waren er oude klokken en wekkers, fietsframes, stijf verroeste katrollen en voorts een partij planken en delen, welke Raffles dadelijk een zachten uitroep van tevredenheid ontlokten.

— Hier hebben wij juist wat wij nodig

hebben, zeide hij, terwijl hij op den stapel hout wees. Goed droog en stevig hout, planken en balken — wij hadden het niet beter kunnen verlangen! Er is eikenhout ook onder!

Nu trad Raffles op een der muren van den kelder toe onderzocht dien even en vervolgde:

— Dit is de wand, waar wij door moeten. Wij zullen beginnen met die volkomen vrij te maken!

En dadelijk zetten de drie mannen zich er aan, alles weg te halen, wat er zooal tegen dien muur aanstond — en dat was niet weinig.

Uitstekend kwam hen de geweldige lichaamskracht van James te stade, die met het grootste gemak voorwerpen oplichtte en verplaatste, welke Raffles en Charles ternauwernood van den grond konden optillen, al behoorden zij toch zeker niet tot de zwakkelingen!

De reus vertilde ijzeren potkachels, alsof het speelgoed was en lichtte een bundel ijzeren staven van minstens zeventig kilo als een lucifer van den grond.

Spoedig was de muur vrij gemaakt en nu zocht Raffles aandachtig naar de juiste plek om het graafwerk te beginnen.

— Voor zoover ik heb kunnen nagaan, zeide hij peinzend, staat deze muur loodrecht op de zijmuren van het huis. Als dit niet het



geval was, en wij groeven nu in een richting, die op haar beurt weder loodrecht stond op dezen muur, — dan zouden wij na verloop van tijd wel eens heel anders terecht kunnen komen, dan wij verwacht hadden! Het spreekt van zelf, dat ik mijn berekeningen niet met die nauwkeurigheid heb kunnen maken, welke ik had kunnen betrachten, als ik een schets-teekening van dit huis en de aangrenzende huizen had bezeten! Wij moeten dus voor een deel op ons goed gesternte vertrouwen — en op het gezond verstand van den bouwmeester van dit huis!

Hij zocht nog even en zeide toen:

— Dit is de beste plek. Hier zitten de steenen reeds een weinig los door ouderdom en wij zullen des te minder werk hebben.

— Wil je mij eerst eens even zeggen, Edward, kwam Charles die zijn jas reeds had uitgetrokken, hoe je weet dat de kelder van het huis No. 17 in de andere straat, op hetzelfde peil ligt als deze, waarin wij ons thans bevinden?

— Op die vraag kan ik je tot mijn leedwezen niet antwoorden, Charles — want ik weet het niet! zeide Raffles schouderophalend. Maar veel kan dat natuurlijk niet schelen en de hoofdzaak is, dat wij om en nabij op dien kelder uitkomen. In ieder geval weet ik den afstand die ons van den kelder scheidt, en dat is reeds veel!

James had ook zijn buis afgeworpen, zijn mouwen opgestroopt, en vertoonde nu zijn geweldige biceps, waarop de spieren als dikke touwen lagen.

Met behulp van een der houweelen was hij begonnen de steenen uit den muur te halen, op de plek, hem door Raffles aangewezen, en spoedig had hij een stuk van den muur van steenen ontdaan, dat ongeveer een meter breed en anderhalvenmeter hoog was.

Raffles had intusschen den motor met behulp van een lang snoer verbonden met een stop-contact, dat zich naast de kelderdeur in de gang bevond, den weerstand ingeschakeld en de boor aan den motor geschroefd.

Nu plaatste hij de boor tegen de harde aarde die zich achter den muur bleek te bevinden, en dadelijk begon het werktuig met een diep gonzend geluid zeer snel rond te draaien, terwijl de losgemaakte aarde werd rondgeslingerd en als een zwarte regen van gruis op den grond viel.

Het werktuig werd telkens verplaatst en Charly maakte de gaten grooter met behulp van zijn houweel, terwijl James de aarde met een

koevoet loshakte.

Daar ieder der drie mannen hun zaklantaarn bij zich had, beschikten zij over een overvloed van licht.

Het werk vorderde langzaam maar gestadig. Er werd slechts weinig gesproken.

Nu en dan gaf Raffles een aanwijzing aangaande de wijze, waarop het graafwerk moest worden voortgezet.

Met behulp van een compas en eenige meet-instrumenten, welke James voor zijn meester had moeten medebrengen, stelde Raffles zoo goed mogelijk de richting van de tunnel vast.

Nadat er twee uren zonder ophouden was gewerkt, bleek de gang juist een meter te zijn.

Raffles liet een tevreden geluid hooren en zeide:

— Het gaat goed, vrienden! Als wij met dit tempo kunnen doorwerken, zullen wij zelfs voor den aangewezen tijd gereed zijn! Maar nu zullen wij even rust nemen, daar wij anders te zeer vermoeid zouden geraken. Wij zullen ons eens gaan overtuigen van den toestand onzer gevangenen. Ik wilde voor een lief ding, dat ik de oudjes op een andere wijze had kunnen behandelen, maar het ging helaas niet anders!

Het stuk tunnel werd voorloopig geschraagd met eenige planken, en daarop verlieten de drie mannen den kelder, sloten de deur zorgvuldig achter zich, na het snoer van het stopcontact te hebben genomen, en bestegen de trap die naar de gang voerde.

In het kleine winkelhuis was alles stil.

Raffles trad de huiskamer binnen.

De twee menschen zaten nog juist zoo op de sofa, als hij hen had achtergelaten.

Maar er lag iets op het gelaat van Isaac Bernstein, dat hem niet al te goed beviel.

Hij trad op den ouden man toe, draaide hem zijwendend om — en zag, dat hij er in geslaagd was de touwen waarmede hij gebonden was los te maken.

Nog tien minuten en hij zou zich hebben bevrijd.

Wat er dan gebeurd zou zijn liet zich gemakkelijk raden — Isaac zou dadelijk de straat zijn opgesneld, en om hulp geroepen — de drie mannen zouden overvallen zijn en zeer waarschijnlijk zouden zij niet in de gelegenheid zijn geweest, zich te verdedigen, zeker niet tegen een overmacht.

Raffles keek den pandhuishouder een oogenblik strak aan, dacht toen even na, en wendde zich daarop tot Charles met wien hij op zachten toon eenige woorden wisselde.



De jonge man knikte, sloeg een doek om, ging door den winkel, opende de straatdeur en verdween sloffend in de duisternis.

Er verliep bijna anderhalf uur, gedurende welk tijdsverloop Raffles en James beurtelins de wacht hielden bij het paar in de huiskamer, terwijl een van hen naar den kelder trok om daar de gang wat verder uit te graven.

Toen ging de winkelschel weder en eenige oogenblikken later trad Charles het vertrek binnen.

Hij droeg iets onder den arm, dat in een doek gewikkeld scheen te zijn.

En bij het loswikkelen van dien doek kwam er een kleine hond te voorschijn met een schrandere uiterlijk, die aanstonds vroolijk kwaispelstaartend, maar zonder geluid te geven tegen Raffles opsprong.

— Zoo, ben je daar, Busto? vroeg Raffles terwijl hij het dier, een prachtigen Airedale Terrier, over den kop streelde. Brave hond!

Ik ben blij, dat ik je maar heb meegenomen, want er is werk voor je!

Hij ging met den hond vlak voor de gebonden menschen staan en zeide op ernstigen toon, terwijl hij op den terrier wees:

— Nu moet gij eens goed naar mij luisteren! Ik heb gemerkt, dat gij pogingen in het werk hebt gesteld, u te bevrijden. Misschien, of liever zeker zou ik in uw plaats juist het zelfde hebben gedaan! Ik ben daar dan ook in het geheel niet boos om; maar daar het mijn plannen in de war zou sturen, als gij er inderdaad in zoudt slagen u te bevrijden, terwijl wij daar beneden zijn, bezig met een werkje, dat u niet raakt — daarom zal ik u een bewaker moeten geven! En let nu wel op hetgeen ik u zeg, want gij zoudt het aan u zelf te wijten hebben, als gij mijn woorden in den wind slaat! De hond, dien gij hier ziet, zal u volstrekt niet duren, zoolang gij rustig houdt en geen pogingen aanwendt te ontkomen. Maar ik sta niet voor de gevolgen in, als gij u zoudt durven bewegen! De hond mag dan niet groot zijn — hij is sterk voor twee en hij zou u gevaarlijk toetakelen! Tevens zou hij mij dadelijk waarschuwen door luid te blaffen en wij zouden in een ommezien bij u zijn, reken daarop!

De hond was al dien tijd stil blijven staan en had geen oog van den ouden man afgewend — en dat oog was niet zeer vriendelijk!

Het schrandere dier begreep blijkbaar zeer goed, waar het om ging, terwijl zijn meester deze korte toespraak hield.

Raffles vervolgde nu:

— Gij moet wel begrijpen, dat ik even goed zelf in deze kamer zou kunnen blijven om u te bewaken als deze hond — en zelfs geloof ik, dat hij nog veel waakzamer zou blijken te zijn dan ik! En veronderstelt dat gij er in zoudt slagen, u van uw touwen te bevrijden zonder dat hij het merkte, dan nog zoudt gij geen stap van uw plaats kunnen doen! Hij zou zijn tanden in uw vleesch zetten, en gij zoudt hem moeten dooden, om hem te dwingen u los te laten — maar daartoe zou hij u denkelijk de gelegenheid niet laten!

Daarop raakte Raffles de beide gevangenen even met de hand aan en beval den hond:

— Ga liggen, Busto!

Onmiddellijk wierp de terrier zich vlak voor de canapé op den vloer, en hield zijn glinsterende oogen onafgebroken gevestigd op de personen, die aan zijn bewaking waren toevertrouwd.

Raffles raadpleegde zijn horloge.

Daarop zeide hij op zachten toon:

— Doe de voordeur weder op slot, Charles. Wij kunnen nog wel een paar uur werken, alvorens ons ter ruste te begeven!

De jonge man ging het bevel uitvoeren en keerde daarop weder terug.

De touwen werden nogmaals goed nagezien en steviger aangehaald, zonder nochtans te knellen en daarop begaven de drie mannen zich opnieuw naar den kelder, ten einde daar hun graafwerk voort te zetten.

De lampen werden weder ontstoken, de motor werd ingeschakeld en de arbeid werd hervat.

Na anderhalf uur ingespannen arbeid werd het noodzakelijk, het reeds uitgegraven gedeelte te schoren.

James had reeds de noodige balken en planken op maat gezaagd, en volgens de aanwijzingen van Raffles, die op zijn tijd ook ingenieur was en een van de bovenste plank, werden de stutten aangebracht, die het verwulf en de wanden van de tunnel moesten steunen.

Deze was nu juist zoo breed, dat twee personen er elkander konden passeeren, maar zij moesten gebukt loopen, vooral Henderson, die ruim zes voet lang was.

Toen dit gereed was, gaf Raffles het teeken om voor dien dag het werk te staken.

De tunnel was bijna twee meter diep gevorderd.

Alles werd opgeruimd, en de uitgegraven aarde in een hoek bijeengeveegd.

Daarop begaven zich de drie mannen naar



de huiskamer.

Busto wendde zelfs den kop niet om toen hij de stappen van zijn meester hoorde, maar bleef onbeweeglijk liggen.

Hij had den schranderen kop op de voorpooten gelegd en zijn oogen waren strak op de beide gebonden gevangenen gericht.

Raffles streelde het dier over den ruigen kop en zeide vriendelijk :

— Hier, Busto ! Ge moogt rusten !

Dadelijk sprong de hond op, likte de hand van zijn meester, terwijl hij hem met een blik vol liefde aankeek.

Het avondmaal werd gebruikt en weder werden de banden en knevels van het paar los gemaakt, opdat ook de onvrijwillige gastheer en zijn huishoudster zich zouden kunnen versterken !

Het was bijna half twee, toen de drie mannen zich eindelijk ter ruste begaven.

Raffles en Charles hadden een paar matrassen opgezocht, die onder den winkelvoorraad waren en er dragelijk uitzagen, terwijl James in de huiskamer bleef, in gezelschap van Busto, die zijn plaats voor de canapé weder ingenomen had, en met een half oog sliep, zooals men dat noemt.

De reus had zich vergenoegd met een paar oude lappen, die hij op den vloer voor de deur uitspreidde en hij sliep er evengoed op als op zijn eigen bed in zijn vriendelijk kamertje boven de garage in den tuin van het heerenhuis van Lord Aberdeen !

Hij werd vroeg wakker, het was nog nauwelijks dag.

Zijn eerste blik gold de beide gevangenen.

Zij schenen den nacht rustig te hebben doorgebracht, de oude man op het ledikant, hetwelk James uit het kleine slaapvertrekje had gehaald en in de huiskamer weder opgesteld ; de vrouw op de sofa.

Op dit oogenblik sliepen zij zelfs nog, zooals uit hun kalme ademhaling bleek.

Wat Busto betreft, ook hij sliep den slaap des rechtvaardigen, maar het was aan zijn geheele houding te zien, dat hij bij het minste gerucht wakker zou worden.

James had dan ook ternauwernood eene beweging gemaakt om van zijn hard leger op te staan, of de hond opende de oogen, hief snel den slimmen kop op, en keek argwanend om zich heen, waarbij zijn eerste blik de beide gevangenen gold.

Toen het dier zag, dat zij zich nog steeds op dezelfde plaats bevonden en rustig sliepen,

rekte het zich behagelijk uit en begon toen dadelijk onderzoek te doen naar de verblijfplaats van zijn meester, na even aan James' gelaat te hebben gesnuffeld.

Deze stond op, geeuwde onbedaarlijk, zoodat Isaac met een schrik uit zijn sluimering ontwaakte, rekte zijn krachtige armen en knikte toen den woekeraar met een beminnelijken grijnslach toe.

— Goed geslapen, Isaac-man ? vroeg hij joviaal. Wek dan je huishoudster maar eens, opdat die je potje kan klaar maken. Ik zal eens naar de keuken gaan en zien hoe het me mijn eigen kokerij gaat !

Hij verliet het vertrek, waar hij den hond achterliet, en begaf zich naar de keuken, waar hij zich onder de kraan duchtig waschte en zich daarop aan het bereiden van het ontbijt zette.

Het duurde niet lang of hij hoorde gestommel in hetaangrenzende vertrek, blijkbaar waren zijn meester en mijnheer Brand eveneens ontwaakt.

Een half uur later kwam Charles te voorschijn opnieuw gekleed en vermomd als de huishoudster.

Hij knikte James toe, en fluisterde toen zuchtend :

— Ik wilde dat dit avontuur maar spoedig geëindigd was, James ! Ik kan niet zeggen, dat ik mij erg op mijn gemak gevoel in dit vrouwen-gewaad !

— Ik zou onwaarheid spreken, als ik zeide, dat het u erg flatteert, mijnheer Brand ! zeide de reus lachend. Maar het moet u een troost zijn, dat het naar het schijnt, noodig is voor iets, dat Mylord wil ondernemen !

— Dat is het James — en het is een gevaarlijke zaak, die Mylord gaat ondernemen, vertrouw daar maar op !

Maar James haalde eenvoudig de schouders op.

Voor hem was alles wat de man, die hem meerdere malen het leven, ja, zijn gansche bestaan als mensch gered had, deed, goed gedaan — en of er gevaar aan verbonden was, kwam pas in de laatste plaats !

— Hoe staat het met de gevangenen ? vroeg Charles.

— Zoo goed als het maar gaat, mijnheer Brand !, antwoordde James. Voor een pandhuishouder slaapt de kerel zelfs als een roos !

Onder het spreken was James begonnen met zich aan het ontbijt te wijden en spoedig siste de boter in de pan, want de reus had een fijnen neus voor levensmiddelen en had spoedig



in een der kasten het noodige ontdekt om een maaltijd te bereiden.

Terwijl hij hiermede bezig was, trad ook Raffles reeds geheel gekleed het kleine keukentje binnen.

— Goeden morgen, James ! zeide hij. Kunnen wij spoedig ontbijten ?

— Nog een kwartier, Mylord !

— Goed zoo, want wij moeten dade'lijk weder aan het werk. Hoe eerder wij er mede gereed zijn, hoe beter het is, en wij moeten er ook rekening mee houden, dat ik een vergissing begaan kan hebben en dat wij dan weder eene andere richting zullen moeten inslaan.

Het ontbijt werd in de huiskamer genuttigd en weder zaten Isaac en zijn huishoudster er zwijgend bij, nu en dan een argwanenden en nieuwsgierigen blik op de indringers werpend, van wiens doel zij volstrekt niets begrepen.

Dat zij niet te doen hadden met gewone inbrekers en dieven was hun nu wel duidelijk, maar wat zij dan wilden in hun armelijke woning — dat ging hun verstand te boven !

Zij hadden wel gemerkt, dat zij in den kelder doende waren, maar met welk plan — daarvan konden zij geen hoogte krijgen !

Zij waren echter wel zoo verstandig geen vragen te stellen, daar zij er toch geen antwoord op zouden ontvangen.

Met bijna schuw ontzag keken zij beurtelings naar Raffles en Charles, die daar als hun trouw spiegelbeeld tegenover hen zaten — want waarlijk, het spiegelglas zou hun uiterlijk onmogelijk meer waarheid getrouw hebben kunnen weerkaatsen.

Toen de maaltijd bijna geëindigd was, zeide Raffles op zachten toon tot Charles :

— Nu zal het wel noodzakelijk zijn, dat je je eens buiten vertoont, ten einde geen argwaan te baren. Je kunt hier en daar wat inkoopen doen, maar loop niet te ver weg, want wij gaan aanstonds weder naar den kelder !

— Ik hoop maar, dat dit niet in figuurlijken zin is ! bromde Charles voor zich heen. Want als ik mij niet bedrieg, dan kon dit avontuur wel een keer nemen, die het ons zou doen bezuren, dat wij er mede begonnen zijn !

Maar toch nam hij het boodschappenmandje van de oude huishoudster, hetwelk hij op een penantkastje had zien staan en verliet den winkel na het gordijn voor het stoffige raam te hebben opgehaald, teneinde hier en daar iets in te koopen.

Het bleek al dadelijk, dat hij zich voortreffelijk had vermomd, want nergens toonde men ook maar het geringste wantrouwen.

Terwijl hij zoo rondliep, gaf Charles zijn oogen goed den kost, al hield hij ze ook zooveel mogelijk gesloten, opdat de kleur van zijn oogen hem niet zou verraden.

Voor al de huizen vlak tegenover de kleine uitdragerij hadden zijn belangstelling, maar hij kon er niets verdachts in vinden.

Wel zaten hier en daar menschen voor de ramen, maar dat waren hoofdzakelijk vrouwen en kinderen — de mannen schenen allen reeds naar hun werk te zijn.

Zoodra hij van zijn korte wandeling teruggekeerd was, zeide Raffelse :

— Nu moeten wij er natuurlijk op verdacht zijn, dat er van tijd tot tijd klanten binnenkom ! Wij moeten er nog altijd rekening mee houden, dat het huis beloerd wordt, zonder dat wij het weten, en het zou wantrouwen wekken, als de klanten onverrichter zake weder moesten terugkeeren. En daar wij beneden in den kelder de winkelschel zeker niet zullen hooren, zoo zal James ons den dienst bewijzen, even een electriche schelleiding aan te leggen, die in den kelder uitmondt en die ons waarschuwt, zoodra de deur, al is het nog zoo weinig, geopend wordt !

— Het zal een zaak van een of anderhalf uur zijn, Mylord ! zeide de chauffeur. Ik heb in den kelder een paar rollen geleiding draad gezien, en een paar oude electriche schellen — met wat koperafval ben ik al geholpen ! Ik heb mijn kleine instrumententasch steeds in mijn zak — ik zal aanstonds aan het werk gaan !

— Doe dat — maar laat dan zoo lang het gordijn voor de deur zakken. Het is een gelukkige omstandigheid, dat de zon juist op den winkel staat, zoodat wij daarvoor een verontschuldiging hebben ! Zoodra er een hand op de kruk gelegd wordt, pak je je spoedig weg want het zou niet goed zijn, als je gezien werd !

— Ik zal er voor zorgen, Mylord !

En terwijl James zich aan het werk begaf om het schelcontact te maken, daalden Raffles en Charles weder naar den kelder af en hervatten den moeilijken graafarbeid.

De dag ging zonder noemenswaardige voorvallen voorbij.

Er waren een twaalftal klanten geweest, en evenzoo vele malen had Raffles het werk in den steek moeten laten, om achter de toonbank te gaan staan en een sjoovel gekleed meisje



of een bleeke gebukte vrouw wat geld te geven op een armzalig pandje.

Menigmaal stond hij op het punt toe te geven aan de verleiding een biljet van 5 pond te betalen voor een gouden ringetje, dat nieuw zeker geen 5 shilling had gekost, maar hij begreep wel, dat hij dan gerust de geheele onderneming kon opgeven, want het feit dat de oude Isaak plotseling krankzinnig was geworden, zou in de geheele buurt dadelijk ruchtbaar zijn, en op zijn minst zou het tengevolge hebben, dat men den winkel kwam bestormen.

Maar hij prentte zich de adressen der arme stakkers goed in het geheugen, terwijl hij zich voornam later zijn schade in te halen.

Dien Vrijdag werkten de drie mannen met zooveel ijver, dat zij zeven meter aan den tunnel konden toevoegen, die dus thans negen meter lang was.

— Wij zullen ons vanavond wat vroeg ter ruste begeven, zeide Raffles toen de moeilijke taak van dien dag teneinde was, want morgen staat ons nog een reuzentaak te wachten !

212

De DUBEC Cigaretten zijn het succes der  
Tijdsche Cigaretten-Industrie in Nederland

213



## HOOFDSTUK V.

## AAN DEN VOORAVOND.

Reeds om 6 uur in den morgen van den volgenden dag werd de onderaardsche gang weer wat verder uitgegraven.

En hoe verder de drie mannen vorderden met hun graafwerk hoe meer voorzorgsmaatregelen zij in acht moesten nemen, want niet alleen vereischte het schragen van de tunnel al hun aandacht en inspanning, maar ook moesten zij er nu op verdacht zijn, dat zij onverhoeds een instorting zouden kunnen veroorzaken, of met het houweel door den muur van den kelder onder het huis No. 17 in de Harbour Street zouden slaan.

Om 2 uur in den middag waren er nog vijf-meters en eenige decimeters bij de lengte van de onderaardsche gang gevoegd, en er begon zich een opgewonden stemming van Charles en James meester te maken.

Raffles echter behield zijn gewone kalmte en was zichzelf volkomen meester.

De gang liep kaarsrecht en volmaakt waterpas en meer had hij niet kunnen doen! Het volgende uur zou hem wel duidelijk maken of zijn berekening juist was geweest en of de tunnel de goede richting had gevolgd.

Met groote behoedzaamheid werd nu de aardlaag aangetast.

Thans werd bijna uitsluitend de boor gebruikt, omdat deze verreweg het minste leven maakte en de houweelslagen wellicht aan den anderen kant van den muur vernomen zouden kunnen worden.

Het was zeer vermoeiend werk, deze arbeid in halfgebukte houding, maar de drie mannen zetten onverdroten door, nu eens hurkens, dan weer knielend, of in gebukte houding.

Het werd vier uur en nog altijd duurde het werk voort....

Een zekere onrust begon zich nu ook van Raffles meester te maken.

Hij was naar het begin van de gang terug gegaan, en had haar met de grootste zorgvuldigheid gemeten.

Zij was juist 16 meter lang!

Raffles liet een zachten kreet van teleurstelling hooren en zeide:

— Zou ik mij toch vergist hebben? Wij moesten nu reeds door den kelder hebben heen geboord.

— Kun je je niet in den afstand vergist hebben, Edward? vroeg Charles.

— Onmogelijk! Het kleine keldergat dat je daarginds ziet, en dat met een plank is afgedekt, misschien om de muizen buiten te houden, komt op de binnenplaats uit — die binnenplaats is nauwkeurig 6 Meter diep!

— Hoe weet je dat?

— Omdat ik het heb nagemeten, terwijl je een van je boodschappen deed vandaag! Ik heb er wel geen meetstok bij gebruikt, maar mijn voeten, terwijl ik zoogenaamd bezig was een paar vaten te verrollen, en ik weet zeker dat het op een paar centimeters na klopt. Welnu, de binnenplaats van no. 77 is hoogstens een paar meter breeder en de kelder ligt aan de achterzijde. Acht en zes is veertien, plus de dikte van den scheidingsmuur en ik heb er nog eenige decimeters bijgerekend, om mij niet in mijn nadeel te vergissen. Je ziet dus dat wij reeds lang door den muur heen moesten zijn.

Dit korte gesprek werd tusschen de beide vrienden gevoerd, terwijl zij weder uit de tunnel waren getreden, en in den kelder hun ledematen wat uitrekten.

Maar nauwelijks had Raffles dit laatst gezegd, of James kwam aansnellen, zoo vlug als zijn lengte het hem toeliet.

Er lag een vroolijke trek op zijn gelaat, toen hij op zachten toon zeide:

— Ik weet nu Mylord, waarom wij niet door den zijmuur hebben heengeboord.

— Waarom dan James? vroeg Raffles haastig.

— Omdat wij er al voorbij zijn Mylord! De kelder van het huis No. 17 ligt niet zoo diep als deze — wij zijn onder den vloer terechtgekomen!

— Weet je het zeker, James riep Charles verheugd uit.

— Ik kan mij onmogelijk vergissen mijnheer Brand, zeide de reus. Ik wilde een schoor



plank tegen het verwulft van onze gang bevestigen, toen ik met den hamer, dien ik in de hand hield, tegen iets hard sloeg, dat een heel anderen klank gaf dan de aarde, waar wij doorheen hebben gegraven — want die klinkt dof, en ik hoorde een helderen klank, als van metaal op marmer of steen! Ik hief mijn lantaarn op en ik zag, dat ik met mijn hamer tegen den onderkant van een blauwen hard steenen zerk had geslagen, zooals men vaak gebruikt, om er keldervloeren mede te plaatsen!

— Dat is een prachtige vondst, James! zeide Raffles opgewekt, dan heeft het toeval gewild, dat wij juist onder den vloer hebben gegraven. En het is misschien nog gemakkelijker door den vloer binnen te komen, die uit groote tegels bestaat, dan door een zijmuur, die uit gewone baksteen is opgetrokken, welke wij noodzakelijk hadden moeten vernielen — kom Charles wij gaan het aanstonds eens zien.

De drie mannen drongen de tunnel weder binnen en een oogenblik later hadden Raffles en Charles zich overtuigd, dat James goed gezien had.

Daar waar het plankenbeschot van de zoldering eindigde, was duidelijk de blauwe steen op te merken.

— Nu heet het oppassen! zeide Raffles op zachten toon. Om te beginnen mogen wij niet hard meer praten en dan moeten wij zoo voorzichtig en zoo geluidloos mogelijk te werk gaan!

— Wat is je plan? vroeg Charles nieuwsgierig.

— Dat zal ik je aanstonds zeggen! antwoordde Raffles, die de aarde van een der tegels had weggekrabd en nu den vierkanten steen ging meten.

— Deze tegels, zoo ging hij voort, meten bijna 22 centimeter in het vierkant. Als wij er dus 4 uitnemen, die op hun beurt een vierkant vormen, dan hebben wij een gat gemaakt, ruimschoots groot genoeg om zelfs James doortocht te verleenen. Want hoe kleiner het wordt — hoe veiliger, en hoe minder hól klinkende plekken in den vloer. James zal nu aanstonds een houten luik maken, dat juist 44 centimeter in het vierkant meet en dat van dikke planken gemaakt moet zijn. Wij zullen de vier tegels met kalk op dat luik bevestigen, zoodat het weder nauwkeurig in de opening past en wij zullen een en ander schragen met vier stevige steunbalken, die op den vloer rusten, zoodat, als er boven over ons luik geloopt wordt, wij geen vrees behoeven te koesteren, dat men er te

ongelegener tijd doorheen valt!

— Prachtig! riep Charles op gedempten toon. Maar hoe kunnen wij weten of er iemand in den kelder hierboven is?

— Door goed te luisteren, Charles antwoordde Raffles. De vloer is hier dun, en het is een groot geluk, dat wij niet verder hebben doorgegraven, anders hadden wij kans geloopt, dat alles was ingezakt! Wij kunnen nauwelijks een halven meter voorbij den scheidingsmuur zijn. Maar om zeker te gaan, zal James met zijn kleine steenboor een gat ongeveer één centimeter door een van de tegels boren, die het dichtst bij den muur is, zoodat het niet in het oog valt en wij beter kunnen hooren wat daarboven geschiedt. En nu aanstonds begonnen!

Terwijl dit alles gebeurde in of liever onder het huis in de Harbour Street, maakt Peter Vandyke, de Staalkoning, zich gereed om de ontzaggelijke som los te maken welke hij noodig had om dienzelfden dag tusschen 9 en 11 uur in den kelder van het hem aangewezen huis te deponeren.

Reeds vroeg in den morgen had hij de noodige bevelen gegeven en allerwege ratelden telefoonschellen en draafden de bankkassiers heen en weder om de 5 millioen dollar in contanten bijeen te brengen.

Want weliswaar bezat Vandyke eenige honderden millioenen dollar, maar zijn vermogen was voor verreweg het grootste gedeelte belegd in spoorweg-, mijn- en stoomvaartandeelen, afgezien van obligatiën zijner eigen Staalfabrieken, en 5 millioen dollar is geen peulenschilletje.

Bijna den geheelen dag was dan ook noodig om het reusachtige bedrag bijeen te brengen.

Maar eindelijk, tegen 5 uur in den middag en dank zij het overwerk van talrijke beambten, lag het bedrag dan toch op de tafel in de uitgestrekte werkkamer van den Staalkoning, in zijn prachtig, paleisachtig huis in de 5de Avenue.

Vandyke zat er voor, achterover leunend in zijn stoel met de beenen ver uitgestrekt onder de schrijftafel, de vingers van zijn vleezige handen over zijn buik incengestremd en met een zijner onmetelijke sigaren in den mond.

De waarheid gebiedt echter te zeggen, dat de multimillionair niet veel lust had in rooken en zijn kostelijke sigaar meer uit gewoonte tusschen de lippen had gestoken.



Wel had hij geen berouw van zijn daad, die zijn eigen leven en dat van zijn dochter kon redden, maar toch — 5 miljoen — het was om zich de haren uit het hoofd te trekken.

En zijn blikken waarden over de stapeltjes keurig toegebonden biljetten van 1000 dollar, en de rollen goud, evenals plakjes chocolade in staniol gewikkeld en in het gelid staande als goed gedrilde soldaten.

— 5 Millioen op het blad van een schrijftafel! mompelde Vandyke voor zich heen. Ik geloof niet dat men het vaak zal zien! En die 5 miljoen gaan het huis uit en nooit zullen zij er in terugkeeren!

De Staalkoning slaakte een diepen zucht, en wendde toen den blik naar een zwaar geel-leren valies, dat op een stoel naast het bureau gereed stond het fortuin aanstonds te ontvangen.

Op een anderen stoel stonden een paar kleine withouten kistjes, die allen een aantal rollen goudgeld konden bevatten, hetgeen het aftellen vergemakkelijkte.

Met een nieuwen, zwaren zucht stond Vandyke op en begon langzaam het goud in de kistjes te pakken, die ongeveer de grootte hadden van een gewoon sigarenkistje.

En ondertusschen prevelden zijn lippen maar steeds getallen:

— Duizend — tienduizend — vijftigduizend — honderdduizend...

Eindelijk was al het goud in de kistjes gepakt en als een smartkreet klonk het van de lippen van den multi-millionair: Een miljoen tweemaal honderdduizend.

Daarop begon hij aan de pakjes bankbiljetten, die allen van een stukje perkament voorzien waren, vastgemaakt aan de bandjes, die ze bijeen hielden, en waarop het bedrag vermeld stond.

En weder begon de Staalkoning binnensmonds te prevelen, met een strakke uitdrukking op zijn gelaat, terwijl er hoe langer hoe meer rimpels in zijn voorhoofd verschenen.

Hij stuwde de pakjes alle keurig bijeen op den bodem van het valies, en toen er geen enkele meer lag op het blad van het groote schrijfbureau, klonk het hartverscheurend: drie miljoen, acht maal honderdduizend, samen vijf millioen dollar.

Alsof hij geheel en al uitgeput was door dezen arbeid, liet hij zich weder in zijn stoel vallen, en bette zich het voorhoofd met zijn zakdoek, terwijl hij zenuwachtig trok aan zijn sigaar, ofschoon hij zeer goed kon weten dat het nutteloos zou zijn, daar hij ze nog in het

geheel niet had aangestoken.

Met een ruk stond hij weer op, als om dadelijk aan alles een einde te maken en zette de kistjes met goud, zes in aantal, op de pakjes bankbiljetten.

Daarop deed hij het valies dicht, sloot het met een sleutel die aan zijn sleutelring zat, gespte de riemen dicht en wilde het valies op den grond zetten.

Maar het was zoo zwaar, dat hij er bijna mee omver was getuimeld — geen wonder overigens, want het woog bijna 90 kilo!

Vandyke wierp een smartelijken blik op het valies en drukte toen op de electriche schel, die zich op zijn schrijftal bevond.

Een oogenblik later trad een bediende het vertrek binnen.

— Ik zal hier dineeren, James, zeide hij kortaf.

Misschien vond de bediende dit eenigszins vreemd, maar hij wachtte zich wel, dit te laten blijken, boog, en wilde het vertrek verlaten.

Maar toen hij op den drempel stond riep Vandyke hem terug, en zeide:

— Is mijn dochter reeds terug van haar rijtoer?

— Juffrouw Cissy bevindt zich in haar boudoir, mijnheer.

Vandyke slaakte een zucht van verlichting en vervolgde:

— Vraag haar dan of zij met mij hier wil dineeren — maar help mij eerst even dat zware valies in gindsche kast zetten.

De bediende kwam terug en niet zonder moeite droegen de twee mannen het valies naar een der boekenkasten, die de wanden van het groote vertrek sierden.

Al weder was de bediende zeer verbaasd — en alweder deed hij alsof hij zoo even de gewoonste zaak van de wereld had verricht.

Hij verwijderde zich nu voorgoed, om aan de opdracht van zijn meester te gaan voldoen.

Om 7 uur dineerden vader en dochter in gezelschap van Miss Thornycroft, de dame van gezelschap, die weder geheel van de gevolgen van haar avontuur genezen was, maar men was niet zeer opgewekt aan tafel, want allen wisten maar al te goed, dat er achter iedere deur een rechercheur geposteerd stond, met de hand in den zak om de kolf van een revolver geklemd, en gereed om ieder oogenblik van het wapen gebruik te maken...

Toen het dessert reeds was opgediend, vroeg Cissy op zachten toon:



— U blijf dus bepaald bij uw plan, vader ?  
U wilt die schurken het geld geven ?

— Ik blijf er bij, mijn kind ! Ik wil niet in dezen voortdurenden toestand van onrust voortleven. Het zou mij altijd zijn alsof er een zwaard van Damocles boven ons hoofd hing, waarvan de draad ieder oogenblik kan breken.

Liever betaal ik de ontzaggelijke som, dan dit nog langer te dulden !

— Je vader heeft gelijk, kindlief ! kwam nu Miss Thornycroft. Beter 5 millioen te geven, dan het leven. Je bent nog zoo jong en het is te vreeselijk er aan te denken, dat die ellendingen je zouden kunnen dooden !

Het jonge meisje zuchtte diep, maar hij sprak verder niet over de zaak, totdat de negerbediende de koffie binnenbracht.

Toen zeide zij, nadat de man zich weder verwijderd had :

— Gaat gij er alleen heen, vader ?

— Ik laat mij door twee politiebeambten vergezellen kindje.

— Wilt ge mij niet meenemen ?

— Waar denk je aan ! riep haar vader verschrikt uit.

— Maar zou het nu onmogelijk zijn, om die schelmen in de val te laten loopen ? ging het jonge meisje driftig voort.

Zet je dat uit het hoofd, Cissy ! zeide haar vader schouderophalend. Ook de politiebeambten hebben mij verklaard, dat dit wegens de eigenaardige ligging van het huis onmogelijk is. De bende heeft overal hare spionnen, en het zou onmiddellijk bekend zijn als er een hinderlaag werd gelegd, in welken vorm dan ook. Het zou dus enkel uitstel van executie zijn, en de vreeselijke gevaren zouden ons opnieuw bedreigen. Neen — het blijft zoo — hedenavond om negen uur verlaat ik het huis, om het geld te gaan wegbrengen !

En verder werd er over die zaak niet meer gesproken.

Om negen uur reed er een eenvoudige auto voor het terras van het prachtige huis.

Vandyke stapte er in, op den voet gevolgd door twee politiebeambten, die het zware valies droegen, en het in de auto plaatsten, waarop zij naast den Staalkoning plaats namen, zoodat zij alle drie het valies goed in het oog konden houden.

De gewone chauffeur van Vandyke was vervangen door een chauffeur in politiedienst en nog slechts 5 minuten voor het vertrek van den Staalkoning was een dozijn detectives zich komen overtuigen, dat de twee beambten, die hem zouden vergezellen, inderdaad tot het politiecorps behoorden en geen vermomde leden van de Bende van het Kwade Oog waren !

En het verdere verloop van de zaak was zoo nuchter alsof het een gewoon bezoek aan de Beurs gold.

De auto reed de Harbour Street in, en hield stil voor het huis No. 17.

Vandyke stapte uit, gevolgd door de twee detectives met het valies.

Alle drie traden het huis binnen, waarvan de deur bleek open te staan, daalden de keldertrap af en vonden eveneens den sleutel op de deur van den kelder steken.

Daar binnen brandde een groote kaarslantaarn en voor het overige was er niets te zien dan een zware, withouten tafel, waarvan het doel onmiskenbaar was.

Het valies werd op de tafel getild, het sleutelteje werd er naast gelegd, de drie mannen begaven zich weder naar boven, verlieten het huis zooals zij gekomen waren, stapten in de auto en reden weg.....

En dat was alles !

Maar de politiebeambten wisten heel goed, ofschoon er uiterlijk niets van te merken viel, dat minstens 40 paar oogen van verre en van nabij het korte voorval hadden gadeslagen.

## HOOFDSTUK VI.

### IN DEN KELDER.

Het was elf uur in den avond.

Zes mannen naderden het huis No. 17.

Zij waren gekleed als gewone arbeiders, en schenen daar eigenlijk niets bijzonders te zoeken.

Een voor een gingen zij er binnen en de zesde man sloot de huisdeur af.

Zonder zich ergens op te houden daalden zij de keldertrap af en traden er binnen.

En nu stonden de zes mannen, allen leden van de beruchte bende, rondom de tafel, waarop het zware valies stond, en keken elkander glimlachend met een grijns om de lippen aan.



— Hij heeft dus toch eieren voor zijn geld gekozen, Jim! zeide een kerel met rood haar, terwijl hij een begeerigen blik op het valies wierp.

— Dat was het verstandigste wat hij doen kon! zeide de aangesprokene grimmig. Ik heb zijn dochter een paar dagen geleden met opzet gemist, maar ik verzeker je dat ik niet voor niets kunstschutter in een circus ben geweest en dat ik haar, als hij geweigerd had, niet zou missen.

— Zou het geld er werkelijk inzitten? vroeg een der anderen, die wat wantrouwend scheen te zijn uitgevallen.

— Maak je daaromtrent maar niet bezorgd — antwoordde Jim. Een van onze mannen in het huis van den Staalkoning heeft het hem zien tellen en zelf in het valies zien doen! Ja, er zijn wel detectives — maar ze zijn toch nog lang niet slim genoeg. Als Vandyke geheel en al veilig wil zijn, dan zal hij tot den laatsten man van zijn personeel moeten weg doen.

— Zooveel te beter — maar wij moeten ons toch maar even overtuigen! Ik zie dat de sleutel er naast ligt! zeide de man met het roode haar.

— Dat kan gebeuren, zeide Jim.

Hij greep het sleuteltje, stak het in het slot en draaide het om.

Daarop gespte hij de riemen een voor een los, schoof de twee knippen terug, die het valies nog gesloten hielden en opende het.

Op hetzelfde oogenblik liet zich een luiden slag hooren en een verstikkende damp vulde plotseling den kelder.

— Verraad! brulde Jim. Hij heeft het durven wagen...

Maar verder kwam de schurk niet.

Hij greep naar zijn keel, maakte een rochelend geluid en viel met het gelaat op den grond.

De overige bandieten trachtten de deur te bereiken, maar zij werden achterhaald door het giftige gas, dat bliksemsnelle uitwerking op hen deed gevoelen.

Maar een hunner had snel zijn neus dichtgeknepen en vloog met dicht opeen geknepen lippen naar de deur, rukte ze open, en strompelde half bewusteloos de treden op, terwijl de gaswolk achter hem aanrolde.

Half stikkend, bereikte hij de gang, tastte zijn weg door de duistere gang naar de voordeur, rukte haar open en stond, duizelend, terwijl een roode nevel voor zijn oogen op en neder golfde, op de veilige straat.

Hij wankelde eenige schreden terzijde, en

leunde tegen de vensterbank, terwijl de giftige gaswolk door de wijdgeopende deur wegstroomde, en zich oploste in de lucht.

Langzaam kwam hij weder tot zich zelf, en dadelijk snelde hij weg, zoo vlug zijn beenen hem konden dragen.

Enkele minuten nadat de ontploffing had plaats gehad, werd een luik in den vloer met tegels bedekt, voorzichtig opgelicht en verscheen het hoofd van een man, dat door een gasmasker beschermd was.

Die man was John Raffles.

Hij hief zijn electriche zaklantaarn boven het hoofd, keek eenige oogenblikken om zich heen, trok toen zijn hoofd snel terug, liet het luik weder boven zich in de opening vallen, en deed snel het gasmasker af.

— Het wordt, geloof ik, zaak, dat wij ons in veiligheid brengen, Charles zoo wendde hij zich tot den jongen man, die achter hem stond.

— Waarom?

— Omdat niet alle bandieten bewusteloos zijn gemaakt, — tot mijn spijt! Er zijn er zes hier gekomen, zooals je mij zooeven zelf hebt medegedeeld, nadat je eens buiten een kijkje was gaan nemen — en hier zie ik er maar vijf liggen!

— Hoe kan die zesde man ontsnapt zijn? Je middel, dat je in plaats van de kistjes met het goud in het valies had gedaan, en dat vrij kwam, zoodra de afsluiting daarvan werd verbroken, werkt toch onfeilbaar?

— Dat doet het ook — maar niet als men er zeer snel bij is, zich neus en mond dicht houdt, en vooral over een paar zeer snelle beenen beschikt! En die had onze man blijkbaar! Nu, praten helpt natuurlijk niet. Wij doen het verstandigst als wij ons snel uit de voeten maken! Die ontsnapte kerel is natuurlijk hulp gaan halen en zoo aanstonds zal het hier in de buurt wel krioelen van geboefte!

Het luik met de tegels er op werd haastig weder op zijn plaats bevestigd, de drie mannen verlieten de tunnel, en bereikten den kelder, waar het goud en de bankbiljetten in een hoek waren geworpen, alsof daar niet een vermogen van vijf millioen dollar lag, maar een hoop vodden, zooeven door Isaac daar neergesmeten!

In allerijl werd het geld verdeeld over drie pakken, waarbij Henderson natuurlijk het leeuwendeel te torsen zou krijgen en met sterke touwen stevig omsnoerd.

Ieder met een pak beladen, snelden de drie mannen naar den winkel, waar Raffles dadelijk de telefoon greep en zich in verbinding



stelde met de politie.

— Wat heb je gedaan ? vroeg Charles nieuwsgierig, toen Raffles de huiskamer weder binnentrad, waar Isaac en zijn huishoudster nog altijd als gevangenen bewaakt werden door den onvermoeibaren terrier.

— Ik heb de politie gezegd, dat zij er op moet voorbereid zijn, dat de bende van het Kwade Oog op wraak bedacht zal zijn, omdat men haar een poets heeft gespeeld met het geld van Vandyke.

— Maar dan zal de politie zeker stom verwonderd zijn geweest, riep Charles uit. Want zij kan immers niet anders denken, of de vijf millioen zijn door Vandyke eigenhandig in den kelder van het huis No. 17 neergelegd, en nog wel in tegenwoordigheid van twee geheime agenten.

— Zeker zal zij verwonderd zijn — maar toch niet in die mate als jij veronderstelt. Want wij weten in het geheel niet, of die geheime agenten er wel bij zijn geweest, toen Vandyke het goud en het bankpapier in het valies pakte. Wie weet, gelooft zij nu niet, dat de staalkoning ter elfder ure den bandieten toch nog een poets heeft willen spelen.

— Zonder de agenten in het geheim te nemen, Edward ? Ik vraag je verschooning — maar dit klinkt mij niet zeer aannemelijk ! De politie zou dan tevens moeten veronderstellen, dat Vandyke de beschikking had over stikgas, en dat kan zij toch bezwaarlijk aannemen.

— Daarvan ben ik zoo zeker niet ! Het gas kan hem wel geleverd zijn door een zijner vrienden in het leger, een hoofdofficier, die daarover kan beschikken. En wat de inlichting van de geheime agenten betreft — Vandyke zou wel zoo wantrouwend geweest kunnen zijn, dat hij dat heeft nagelaten. Ik wil echter erkennen, dat dit alles een weinig gewrongen klinkt, en dat Vandyke iet of wat zonderling zou hebben gehandeld, door zoo eensklaps op zijn besluit terug te komen, om het geld toch maar te betalen. Hoe het ook zij — de politie zal haar waakzaamheid moeten verdubbelen, want de bandieten zullen op een geduchte wraak zinnen.

— Komt zij hier ?

— Ja. Ik heb haar medegedeeld, dat er vijf bandieten bewusteloos in den kelder liggen, en dat zij niets anders te doen heeft, dan hen te komen halen. Ik heb er echter aan toegevoegd dat zij zich een weinig zou moeten haasten, daar het niet aan twijfel onderhevig kan zijn, of de man, die ontsnapt is, heeft versterking

gehaald, ten einde zijn hulpelooze medeplichtigen in den kelder in veiligheid te brengen voor het te laat is.

— Maar vroeg men dan op het hoofdbureau van politie niet, hoe je dat alles wist, en wie je was ?

— Ja, zij was nieuwsgierig genoeg ! antwoordde Raffles glimlachend. Ik heb haar eenvoudig gezegd, dat dit mijn zaken waren, en dat zij zelve maar moest weten wat zij deed.

— Maar dan hebben wij kans, dat hier over eenige oogenblikken een ware veldslag zal worden geleverd ! riep Charles uit.

— Daaraan behoef je geen seconde te twijfelen, hernam Raffles droogjes. Het zal hier warm genoeg toegaan. En hoewel ik in dergelijke ontmoetingen anders groot belang stel, zoo is het in dit bijzondere geval beter en zeker ook veiliger, ons met het geld te verwijderen, alvorens de politie hier is.

— Komt zij hier — in dit huis ? vroeg Charles op verschrikten toon.

— Ja. Zij moet om te beginnen de beide oudjes bevrijden, en hen beschermen tegen de woede van de bandieten, die misschien wel gelooven, dat Isaac hier de hand in het spel heeft gehad.

Onder het spreken hadden de beide vrienden in allerijl alles bijengepakt, wat zij moesten medenemen, terwijl James de wacht hield in de tunnel, daar het niet geheel onmogelijk was, dat er reeds eenige bandieten in den kelder waren binnengedrongen, die het luik ontdekt hadden.

Zij waren hiermede juist gereed, toen er op eenigen afstand schoten kraakten, die wel onder den grond schenen te worden gelost.

Charles keek verschrikt op.

— Dat komt uit den kelder van No. 17 ! riep hij uit. Zou de politie er nu reeds zijn ?

— Dat schijnt ! zeide Raffles kortaf. Wij moeten ons haasten.

Op dat oogenblik kwam James haastig aansnellen.

— Er wordt gevochten in den kelder, Mylord ! riep hij reeds in de gang.

— Toch niet hier ? vroeg Charles verschrikt.

— Neen, in den kelder van het andere huis. Ik kon duidelijk door het gat in den vloer het vloeken van de bandieten hooren, die zeker overvallen werden, terwijl zij bezig waren, de bewustelooze vijf schurken weg te s'leepen !

Raffles kneep de lippen op elkander en een rimpel ploegde zich midden over zijn voor-



hoofd, in normale omstandigheden zoo hoog en glad, thans ruw en laag onder de pruik van dicht grijs, vettig haar.

— De politie schijnt hier drommels bij de hand te zijn! bromde hij toen. Nu, het helpt niet, of wij ons er mede bemoeien — er zijn thans andere dingen te doen. Snel weg, of wij worden nog ingesloten! Laat ieder zijn pak nemen! En dan eerst James heengaan — vervolgens wij beiden! Op den hoek van de tweede dwarsstraat van hier zullen wij elkander weder treffen! Kom, Busto!

De hond, sedert een kwartier bevrijd van zijn taak als cipier, sprong verheugd in het rond, en snelde naar de deur.

Maar eensklaps deed een gerucht James, die zich reeds op weg wilde begeven, weder stilstaan en zijn meeester met een blik van verstandhouding aanzien.

Daar buiten had het signaal van een politie-auto geklonken, die zeer snel naderde.

De volgende seconde zou zij voor het huis

stilstaan.

Terwijl Raffles er nog over dacht, wat hem te doen stond, hoorden de mannen achter zich een verdacht gerucht!

Zij wendden zich om — achter hen stonden Isaac Bernstein en de huishoudster!

Zij hadden dadelijk gebruik gemaakt van de afwezigheid van den hond en elkander weten te bevrijden!

Raffles begreep aanstonds het groote gevaar waarin hij en zijn makker zich bevonden — de agenten zouden, minstens twintig koppen sterk dadelijk den winkel binnen dringen en het bedrog ontdekken.

En daar stond de auto al stil!

Met een sprong was Raffles bij de deur en deed er de knippen op, terwijl Isaac een luid geweeklaag aanhief, daarbij trouw bijgestaan door het oude wijf.

— Naar den zolder, riep Raffles op gedempten toon. Het is onze eenige uitweg!

200

Wilt gij een fijne onschadelijke Cigaret?  
Rookt dan de DUBEC Cigaretten

201



HOOFDSTUK VII.

WAT ER OP HET DAK GEBEURDE.

Terwijl de agenten de deur aan de straat trachtten te openen, en er reeds een ruit stukrinkelde, duwde Raffles het tierende en schreeuwende paar snel in de huiskamer en deed de deur op slot.

Op die wijze konden de beide oude menschen althans niet in den weg loopen.

En daarop snelden de drie mannen, ieder met hun kostbare vracht op den schouder of onder den arm, de trap op, die naar de hooger gelegen verdiepingen voerde, nadat Raffles een deur had moeten openbreken, die verbinding tusschen de gang naast den winkel en het naastgelegen, kleine portaal vormde, en die zeker nooit werd gebruikt.

De burenschenen van het schieten nog niets te hebben gehoord, hetgeen niet te verwonderen was, daar de eerste schoten in den kelder, onder den grond waren gevallen; tenminste de drie vluchtelingen kwamen niemand tegen op hun weg naar den zolder.

Busto was hen gevolgd, en scheen te begrijpen dat zijn meester in gevaar verkeerde, want hij liet een zacht klagend gebrom hooren en week niet van de zijde van den Grooten Onbekende.

Binnen enkele minuten hadden de drie mannen den zolder van het huis bereikt, maar nu werd er beneden ook reeds gestommel vernomen, en klonken beneden in het huis bevelende stemmen en het gebonk van sterke vuisten op een deurpaneel.

Klaarblijkelijk had het geschreeuw van het opgesloten paar de aandacht van de politie getrokken en was zij nu bezig, de deur in te slaan.

Aanstands zou Isaac verteld hebben wat er met hem geschied was, en als de politiebeambten niet al te dom waren, dan zouden zij hunne gevolgtrekkingen wel maken!

De personen die de plaats van den pandhuishouder en zijn huishoudster hadden ingenomen, waren bedriegers, dat was zeker, zoo zouden zij redeneeren, en zij kwamen zeker niet veel goeds in het huis uitrichten.

Isaac zou verder zeker vertellen, dat zijn

onwelkome bezoekers den geheelen dag in den kelder hadden doorgebracht, en een onderzoek in de tunnel zou dadelijk de waarheid aan het licht brengen!

Dit alles overwoog Raffles terwijl hij als laatste den zolder betrad.

Hij wierp een snellen blik om zich heen, en vestigde dien toen op het groote zolderraam in het schuine dak, waardoor juist de maan naar binnen scheen.

Bij haar licht konden de drie vluchtelingen zien, dat de kleine zolder vol stond met oude, buiten gebruik gestelde meubelen.

— Help eens, even zeide Raffles op gedempten toon. Wij moeten beginnen met de deuren zoo goed mogelijk te versperren, want er steekt geen sleutel op!

Zoo vlug zij konden, trokken zij een paar zware tafels, een oude boekenkast, leunstoelen en andere zware voorwerpen voor de deur, waarbij de geweldige lichaamskracht van James wederom onwaardeerbare diensten verrichtte.

Het was hoog tijd, want juist toen de barricade gereed was, vernam het scherpe oor van Raffles snel naderende voetstappen.

Waarschijnlijk hadden de agenten de tunnel en ook het luik in den kelder van het huis No. 17 reeds ontdekt, en dadelijk begrepen hoe de vork in den steel zat.

Tevens bleken eindelijk de bewoners wakker te zijn geworden door het rumoer in het huis, tenminste men kon duidelijk de schelle stemmen van de uit haar slaap wakker geschrikte vrouwen en het gevloek harer echtgenooten hooren.

Er viel natuurlijk niet aan te denken, zich op dezen zolder te weer te stellen tegen een wellicht vijf- of zesvoudige overmacht — en zoo was het zolderraam de eenige uitweg.

Raffles snelde er op toe en wierp een blik naar buiten.

Door zich ver voorover te buigen, kon hij, over de dakgoot heen, de binnenplaats zien van het huis in de Harbour Street.

Daar beneden was het volkomen duister, maar nu en dan werd een schelle lichtflits



zichtbaar, waarvan de beteekenis maar al te duidelijk was, daar zij steeds vergezeld ging van een doffe losbarsting: daar beneden scheen nog steeds te worden gevochten, en misschien waren de agenten, die er door de tunnel waren binnengedrongen, wel op het juiste oogenblik gekomen, om hun makkers in den kelder te ontzetten, door de bandieten in den rug aan te vallen.

Raffles liet geen tijd verloren gaan, maar wenkte zijn metgezellen, en in een oogwenk waren zij uit het raam en in de breede dakgoot geklauterd, die onder hun gewicht bedenkelijk meegaf.

Zij haassten zich dan ook tegen het schuine dak op te klimmen, hetgeen niet zoo gemakkelijk was, want de pannen waren nog nat en glad van den niet lang geleden gevallen regen.

Maar eindelijk bereikten zij toch het vlakke gedeelte van het dak.

Juist toen Charles als laatste den voet opzette, hoorde hij vlak in zijn nabijheid een maar al te bekend fluitend geluid — een kogel was hem zoeven voorbijgesnord, en sloeg met een dof geluid te pletter tegen een schoorsteen, die ongeveer vijf meter verder stond.

Ook Raffles had het geluid gehoord, en aanstonds klonk zijn op zachten toon gegeven bevel:

— Dekking zoeken! Zij schieten op ons. Snel naar gindschen schoorsteen!

De drie mannen hadden zich op het vlakke dak neergeworpen, hetwelk met grint bedekt was, en kropen nu zoo snel zij konden naar den schoorsteen, welchen Raffles had aangezezen, een groot gevaarte, waarachter zij alle drie gemakkelijk een schuilplaats konden vinden.

Raffles stak nu voorzichtig het hoofd om den hoek en speurde den omtrek af.

In het eerst ontwaardde hij niets dan de onregelmatige vormen van de daken en de talrijke schoorsteenen, hier en daar door ijzeren stangen geschraagd.

Maar toen hij wat scherper toekeek, meende hij in het zilveren licht van de maan aan den overkant, dat wil zeggen op het dak van het huis No. 17, een donkere massa te ontwaren, die zich nu en dan scheen te bewegen.

— Ik geloof, dat zij daar zitten, de schelmen! fluisterde hij op zachten toon, terwijl hij Charles aanstootte.

— Schelmen? Politie-agenten of bandieten? vroeg Charles. Voor ons schijnt dat op het oogenblik wel ongeveer hetzelfde te zijn!

— Ik geloof, dat het een troepje leden van de bende van het Kwade Oog is — ik zie tenminste geen uitrustingsstukken glinsteren — maar daarentegen wel de loopers van een paar revolver.

— Maar waarom schoten de schurken dan op ons? vroeg Charles weer, die nu eindelijk de gelegenheid vond, zich van zijn vrouwenkleederen te ontdoen, evenals van de pruik, die hij nog steeds droeg.

— Zij zien ons misschien voor politieagenten aan, antwoordde Raffles.

— Dan vergissen zij zich, Mylord! liet de stem van James zich hooren. Maar als gij het mij vraagt, vind ik het bijna net zoo erg bij vergissing te worden doodgeschoten, als omdat het werkelijk op mij gemunt was. Vindt gij goed, dat ik hun even antwoord?

— Wij zullen nog wat wachten, James, tot dat het volstrekt noodzakelijk is, antwoordde Raffles, want wij moeten eerst zekerheid hebben.

— Als wij eens trachtten wat naderbij te komen, Edward? gaf Charles te kennen, die met waren wellust de vrouwenrokken van zich afschopte, zeer verheugd, dat hij zich eindelijk weder in zijn eigen gedaante kon vertoonen. Wij kunnen hier toch niet blijven — hoor voor de liefhebberij die agenten eens op de deur bonken. Ik geloof werkelijk dat zij er een stormram bij te hulp hebben genomen.

— Het zal nog wel een minuut of tien duren, voor zij binnen kunnen zijn, Charles want het was gelukkig een zeer zware deur, stelde Raffles hem gerust. Maar je plan is niet zoo kwaad — wij moeten hier toch weg, en wij kunnen dus wel eens gaan zien, wat de bandieten daarginds uitvoeren.

— Zouden wij misschien toch maar niet beter doen, het eerste het beste zolderluik te baat te nemen om langs de trappen van een ander huis weer te ontsnappen? vroeg Charles.

— Mijn jongen — het is niet om je iets onaangenaams te zeggen, maar dat geniale plan is bij mij ook reeds opgekomen. Er doen zich echter eenige bezwaren voor, die zich tegen de uitvoering er van verzetten.

— En wat dan?

— Ten eerste vindt men maar niet zoo aanstonds openstaande luiken, ten tweede is natuurlijk op dit oogenblik de geheele buurt gealarmeerd, en zijn alle bewoners zoo klaar wakker, als midden op den dag, en ten derde kun je er gerust op zweren, dat nu het geheele huizenblok door de politie is afgezet. Als er geen tweehonderd of driehonderd man op de



been zijn, dan wil ik nooit meer in jouw aangenaam gezelschap een inbraak plegen.

— Maar dan zitten wij hier als ratten in de val! riep Charles uit. Ik zou er de voorkeur aan geven, maar eens naar een zolderluik te zoeken, misschien is het geluk ons wel gunstig.

— Wij kunnen het eene doen en het andere niet laten, hernam Raffles. Op weg naar den overkant komen wij misschien wel iets tegen — iets als een muizenval, waarin wij kunnen wegslijpen.

— Zouden wij niet kunnen pogen, Mylord, zoo liet nu de stem van James zich hooren, langs de achterzijde van een van deze huizen een binnenplaats of een tuintje te bereiken, en vandaar de straat?

— Ik vrees dat het onmogelijk is, James, antwoordde Raffles hoofdschuddend, ten eerste hebben wij geen touw bij ons dat lang genoeg is en ten tweede zou het zoeken naar een bruikbare regenpijp veel te lang duren — in dien tusschentijd zouden de schurken daar aan den overkant ons als musschen kunnen neerschieten, zonder dat wij er iets aan zouden kunnen doen. En laat ons nu maar eens op weg gaan!

Op hun buik kruipend verlieten de drie mannen hun dekking achter den schoorsteen, terwijl onder hen het woedend gebeuk op de zolderdeur verdubbelde.

Het werd maar al te duidelijk, dat zij in geen geval op dezelfde plek hadden kunnen blijven.

De huizen in deze buurt waren van grilligen vorm en zoo moesten zij nu eens tegen een steil dak opklauteren, dan weer een vrij grooten afstand over een volkomen vlak dak afleggen of eenige meters naar beneden springen, om aldus een aangrenzend dak te bereiken van een huis, dat veel lager was.

Wat Busto aangaat, het vlugge en sterke dier had volstrekt geen moeite met het nemen van de zwaarste hindernissen.

De bandieten daar aan den overkant schenen hen uit het oog te hebben verloren, want er werd niet meer op hen geschoten.

Maar daar beneden duurde het vuren met toenemende hevigheid voort — er kon niet aan getwijfeld worden, of er werd op dit oogenblik in de New-Yorksche havenwijk met de Harbour Street als brandpunt een geregeld vuurgevecht geleverd, waarbij aan weerszijden misschien wel een paar honderd man betrokken waren.

— Ik moet erkennen, dat de Yankee's ons in dit opzicht kloppend geven! bromde Charles, juist nadat hij over een smalle spleet tusschen twee huizen was gesprongen. Het is erg Amerikaansch, dat moet ik zeggen. Het gebeurt te Londen wel eens, dat er zes of tien gewapende bandieten tegelijk optreden — maar honderd of meer hebben wij er toch nooit bijeen gezien.

— Daarentegen wel een paar honderd agenten, Charles gaf Raffles glimlachend te kennen. Herinner je je nog wel dat de hoofdinspecteur Baxter eens een geheele compagnie had uitgezonden, om mij te vangen?

— Stel je voor, dat ik het vergeten was! hernam Charles wien alle bijzonderheden van dat wonderlijke avontuur nog zoo helder voor den geest stonden, als had het zich den vorigen dag afgespeeld, terwijl het inderdaad reeds bijna anderhalf jaar geleden was.

De drie mannen hadden nu den hoek van het huizenblok bereikt en vervolgden hun weg.

Het schieten werd nu hoe langer hoe duidelijker hoorbaar, en nu en dan klonken de salvo's zoo snel achter elkaar, dat het was alsof er een mitrailleur ratelde.

Raffles had zich voorzichtig naar den rand van het dak begeven, die aan de straat grensde, en een blik naar beneden geworpen.

Zooeven had hij goed geraden — het huizenblok was afgezet door een groote politiemacht, wier geblindeerde auto's men hier en daar kon zien staan wachten.

Bij de zijstraten stonden de agenten bijna schouder aan schouder naast elkander en zelfs een muis zou moeite gehad hebben, door dit cordon te slippen.

Bovendien bewoog er zich een dertigtal agenten met de revolver in de vuist snel door de straat en tot zijn verwondering zag Raffles hoe zij nu en dan hun wapen omhoog hieven om op een venster te vuren, waaruit zeker even te voren een schot was gevallen.

— Klaarblijkelijk huizen er in deze beurt een groot aantal anarchisten en bolsjewiki, allen leden van de Bende van het Kwade Oog.

— Er moeten er veel meer geweest zijn, dan wij ooit gedacht hebben, bromde Raffles voor zich heen. Deze heel buurt schijnt wel vergiftigd te zijn en ik schijn de politie een reuzentaak op de schouders te hebben gelegd. — nu des te beter — dan kan zij eens en voor goed met het ontuig afrekenen.



## HOOFDSTUK VIII.

## OP HET NIPPERTJE.

De tocht over de daken werd voortgezet, totdat er wederom een hoek van het blok bereikt was, en nu bevonden de drie vrienden zich aan den kant van de Harbourstreet.

Hier knetterde en ratelde het karabijn- en revolvervuur alsof er een veldslag woedde, en telkens en telkens opnieuw flitste een roode vuurstraal uit een venster, waarop dadelijk van de straat het antwoord volgde.

Voorbijgangers waren in het geheel niet te zien — die waren reeds dadelijk verschrikt weggestoven.

Midden in de straat stond een donker voorwerp — het was een vrachtwagen, met een paard bespannen, dat blijkbaar door een kogel getroffen en gedood was, want het lag roerloos, met de vier beenen stijf uitgestrekt op zijde.

Achter dezen wagen scheen een viertal agenten zich verdekt te hebben opgesteld evenals achter hun eigen auto's die hen hadden hier gebracht, en onder de donkere portieken.

Er was zeker een afzonderlijke patrouille aangewezen om de huizen binnen te dringen, want juist verschenen er een tiental mannen in de bekende blauwe uniform, die drie gedaanten omsingelden, naar de houding van hun armen te oordeelen, zwaar geboeid, en die haastig naar een auto werden gebracht, welke in een volgende straat stond te wachten.

Wat het huis No. 17 betreft — terzijde van de deur had een dozijn agenten post gevat met de revolver opgeheven, en blijkbaar gereed om de bandieten te ontvangen, indien zij mochten trachten te ontsnappen.

Ook aan den overkant kon Raffles, die over den rand van het dak keek, duidelijk een aantal agenten in de schaduw van een koetspoort ontwaren.

Maar plotseling klopte Charles hem op den schouder en fluisterde snel:

— Zij hebben de deur vernield — zie maar, zij zijn al op het dak!

Raffles wendde zijn blik in de aangegeven richting.

Hij zag vrij duidelijk de gestalten van een aantal krachtig gebouwde mannen tegen den

diepblauwen avondhemel afteekenen.

Maar de bandieten die zich op het dak in hinderlaag hadden gelegd, hadden in hen hun doodsvijanden herkend, want zij losten aanstonds hunne revolvers op hen.

Er klonk een zwakke kreet en een van de agenten zwaaide wild met de armen in de lucht en stortte achterover.

— Zij komen onze richting uit, Mylord! riep James eensklaps.

— Je hebt gelijk! gaf Raffles toe. De toestand begint gevaarlijk te worden, vrienden, want ik geloof, dat zij minstens twintig koppen sterk zijn, en je kunt er op rekenen, dat zij geen enkelen schoorsteen zullen overslaan, om te zien of er soms iemand achter zit.

— Maar vóór ons zijn de bandieten! riep Charles uit.

— Zooveel te erger, hernam Raffles op vasten toon, dan moeten wij ons door hen heen slaan.

— Misschien zien zij ons wel voor hun kornuiten aan, Edward, meende Charles.

— Dan hebben zij die kornuiten zooeven op een zeer zonderlinge wijze begroet, mijn jongen, merkte Raffles spottend op. Neen, de kerels hebben ons uit het zolderluik zien komen van een huis, dat sedert een paar uur bij hen in een zeer kwaden reuk staat — zij kunnen niet anders dan vijanden in ons zien! Maar hoe ook — wij moeten in ieder geval vooruit!

— En dan? drong Charles aan.

— Dan moeten wij op een of andere wijze het andere blok huizen zien te bereiken! Misschien vinden wij wel een ladder, lange planken of iets dergelijks. En nu voorwaarts!

Beladen met hun zware en kostbare pakken, zetten de mannen nu snel hun tocht voort.

Maar het duurde niet lang, of de bandieten, die op het dank van het huis No. 17 geposteerd waren, kregen hen in het oog, en dadelijk kraakten de schoten.

Het was nu vrij goed te zien, dat de bendeleden dekking hadden gezocht achter een opstaanden rand van het dak, en eenige ouderwetsche, steenen versierselen, vanwaar achter



zij op de agenten in de straat en ook op het tegenoverliggende dak vuurden.

— Alle duivels — zij zijn met minstens vijftien man! riep Charles uit, terwijl hij zijn pak nederwierp en zijn beide revolvers trok.

Maar vlak vóór hem rees eensklaps een donkere gedaante op — naar allen schijn een soort schildwacht, door de bandieten uitgezet.

Hij greep Charles met de eene hand bij de keel en hief met de andere zijn lang mes op, waarvan het lemmet in het blauwe maanlicht glansde.

Maar vóór hij had kunnen toestooten, had James dien opgeheven arm gegrepen en met zooveel geweld achterover gebogen, dat de bandiet een gebrul van pijn slaakte en Charles van zich afduwde.

Het volgend oogenblik had James den schurk opgetild en met zóóveel kracht van zich af geslingerd, dat de ellendeling half over den dakrand kwam heen te hangen.

Hij trachtte een steunpunt te vinden — tastte in het niet — en verdween onder het slaken van een rauwen gil over den dakrand.

Een helsch gebrul van woede steeg uit de kleine afdeling der bendeleden op, en dadelijk kraakten opnieuw de schoten.

Een kogel nam een stukje van Jame's nek mee, en de gloeiende pijn van het schampschot verzachtte geenszins de gemoedsstemming van den reus.

Zonder zich om de kogels te bekommeren, en zelfs zonder acht te slaan op het geroep van Raffles, rukte hij met ongelooflijke kracht een der steunstangen los, welke aan het dak bevestigd en met het andere uiteinde in den schoorsteen gemetseld waren, zijnde een staaf van bijna twee meter lengte en vijf centimeter in het vierkant, en stormde met deze stang, een vreeselijk wapen in de hand, op de overige bandieten toe.

Hij zwaaide de zware staaf rond met een gemak als hanteerde hij een hengelroede en had in enkele tellen een half dozijn der bandieten getroffen, die met zware hoofdwonden neerstortten.

Twee, drie bandieten stormden den reus op het lichaam, maar hij schudde ze af alsof het kinderen waren, en een paar schoten van Raffles en Charly, die in allerijl waren toegesneld, deden hen op het dak neerstorten.

En steeds daalde de ijzeren staaf met vreeselijke zekerheid op de hoofden der bandieten neer....

**Een vijftal hunner hadden een schuilplaats**

gezocht achter een paar schoorsteenen en vuurden vandaar op de drie mannen, maar Raffles en Charles snelden vooruit, sloten de bandieten in en legden hen allen met een paar goed gemikte schoten neer.

Beiden waren licht gewond in den strijd, maar zij merkten dit zelfs niet in de hitte van het gevecht.

Ook Busto had zich niet onbetuigd gelaten en was een der boeven naar de strot gevlogen, met het gevolg, dat de schurk razend van pijn achteruit wankelde, met zijn hielen tegen den opstaanden dakrand sloeg, en ruggelings onder het slaken van een vreeselijke verwensching achterover stortte, om in de diepte te verdwijnen.

Men scheen daar beneden wel gemerkt te hebben, dat er iets gaande was, want het vuren verdubbelde.

De agenten op het dak van het huis aan den overkant van de Harbour Street echter durfden niet te schieten, daar zij niet ander konden denken, of de mannen, met wie de bandieten in gevecht waren geraakt, moesten vrienden zijn.

Nu was de weg weder vrij.

De bendeleden lagen zwaar gewond of dood op het dak, terwijl er twee op straat te pletter waren gevallen.

De drie mannen namen haastig hun pakken weder op, en zetten zoo vlug zij konden hun gevaarvollen tocht voort, want door het gevecht hadden zij een kostbaren tijd verloren, terwijl bovendien de agenten die hen op het spoor waren door het hevige vuren moesten zijn aangetrokken.

Zij sprongen als hazen over de ongelijkheden van het dak, en het was een gelukkige omstandigheid, dat hun achtervolgers eenigen tijd opgehouden zouden worden door het vinden der gewonde en gedooide bandieten.

En nergens een openstaand luik — nergens een dakraam, dat redding zou kunnen bieden.

Het leek wel of alle bewoners uit vrees voor nachtelijke bezoeken, zorgvuldig de uitgangen naar een dak hadden afgesloten.

Zoo bereikten de drie mannen opnieuw een hoek van het blok en weder wierp Raffles een blik naar beneden.

Het was maar al te duidelijk — het zou gelijk staan met zich gevangen te geven of gedood te worden, als zij zouden willen pogen langs een regenpijp omlaag te klimmen.

Raffles mat de breedte van de dwarsstraat, die rechthoekig op de Harbour Street geplaatst



was, en waarvoor zij zich nu bevonden.

Het was een smalle straat, maar toch zeker vier meter breed, en zelfs de krachtigste atleet zou, zonder een gelegenheid voor een aanloop, den sprong onmogelijk kunnen wagen.

En nergens een plank, nergens een zwaar touw.

Buitendien, de vrienden waren nog niet aan het eind van hun beproevingen.

Want plotseling werd het geheele dak daghelder verlicht.

Met een kreet van woede wendde Charles zich om — en staarde in een krachtig zoeklicht, dat aan de overzijde van de Harbour Street aan het einde van een lagen mast was opgesteld, en nu de daken tot in de verste uithoeken verlichtte.

Iedere schoorsteen wierp nu een pikzwarte schaduw, ieder kiezeltje op het dak, het kleinste versiersel, de kalk tusschen de voegen der steenen was even duidelijk zichtbaar als op klaarlichten dag.

En op hetzelfde oogenblik waren zij gezien.

De agenten, die hen achtervolgden, waren ongeveer 100 meter achter hen en zetten met nieuwen moed de beklimming der ongelijke daken voort.

Maar het schelle licht deed Raffles tevens een ladder ontdekken, die tegen een schuin dak rustte, en welke hij anders waarschijnlijk over het hoofd zou hebben gezien.

— Dat is onze eenige redding! riep hij uit, terwijl hij de ladder greep. Wij moeten aan de overzijde komen. Als wij daar eenmaal zijn, kan de politie onmogelijk zoo snel dat andere blok afzetten, of wij zullen gelegenheid hebben om te ontsnappen.

— Maar die ladder is te kort! riep Charles wanhopig uit. Zij meet nauwelijks drie meter.

Brand had gelijk.

Onmogelijk zou de ladder de overzijde kunnen bereiken.

Charles stampvoette van drift en wanhoop, maar Raffles verloor zijn koelbloedigheid niet.

Hij trad op James toe, legde hem de hand op den schouder, keek hem ernstig aan, en vroeg:

— Durf je een groot waagstuk ondernemen, dat ons allen kan redden?

— Zeg slechts wat ik te doen heb, mylord — gij weet dat ik gaarne mijn leven voor u en mijnheer Brand wil geven!

— Luister dan goed! Wij zetten hier de ladder overeind, achter den opstaanden dakrand! Klim er zoo snel je kunt in, tot je on-

mogelijk hooger kunt, klem je beenen om de stijlen, en steek je voeten tusschen de sporten in — laat je voorover vallen en grijp den opstaanden rand van het tegenoverliggende dak. Wij zullen het ondereinde van de ladder hier vast houden, en ons schrap zetten.

Op de honderd mannen zou er zeker hoogstens één te vinden zijn, die niet huiverend van schrik zou zijn teruggedeinsd bij het hooren van dit plan.

James was die eene man!

Hij was acrobaat geweest, trapezewerker en gewichtheffer — hij aarzeldde zelfs geen seconde!

En hij zeide eenvoudig:

— Ik ben tot uw dienst, mylord!

En nu gebeurde er iets, dat zelfs de agenten een kreet van ontzetting en bewondering ontlokte....

Raffles en Charles zetten de drie meter lange ladder recht overeind, en James klom er als een kat tegen op, na zijn eigen zware pak met een geweldigen zwaai naar den overkant te hebben geworpen.

In een ommezien was hij de ladder ten einde geklommen, sloeg nu zijn sterke beenen om de stijlen heen, en haakte zich met zijn voeten vast om de vierde sport van boven.

Toen gaf hij een waarschuwend kreet, en boog het bovenlijf het gestrekte armen voorover.

Het volgende oogenblik zweefde hij in een boog met een straal van 4 meter boven den afgrond.

Raffles en Charles hadden de onderste sporten gegrepen en zetten zich met hun voeten in zittende houding uit alle macht schrap tegen den opstaanden zinken rand van het dak, die ongeveer een decimeter hoog was.

Iedere zenuw en iedere spier van hun lichaam was gespannen — het volgende oogenblik zou beslissend zijn.

Het lichaam van James, voor driekwart rustend op de ladder, kwam neer op den rand van het tegenoverliggende dak — en de sterke handen van den reus grepen, terwijl hij de ladder met de beenen omkneld hield, een ijzeren steunbout.

De levensgevaarlijke toer was gelukt — de verbinding was tot stand gebracht.

Met korte tusschenruimten kropen Raffles en Charles met het kostbare pak op hun rug, over de ladder en over het lichaam van hun trouwen metgezel.

Zoodra zij aan den overkant waren, trokken zij James naar zich toe, die zorg droeg zijn



ladder niet los te laten.

Raffles sprak geen woord, maar de blik dien hij James toewierp, beloonde hem meer dan woorden het hadden kunnen doen....

Dadelijk snelden zij verder, terwijl achter hen de agenten een gehuil van woede aanhieven en hen eenige schoten achterna zonden, die gelukkig geen doel troffen.

De ladder bleek inderdaad nog dienst te kunnen doen, want heel aan het andere einde van het zeer lange blok vonden zij tenslotte een openstaand zolderraam, hetwelk zij slechts door middel van de neegemomen ladder konden binnengaan.

De rust, die op deze plek heerschte, stak zonderling af bij het kriegsrumoer, een paar honderd meter verder.

Het drietal sloop zonder leven te maken naar beneden — Raffles opende de huisdeur — en eenige seconden later waren zij in veiligheid.

Een huurauto bracht hen in ijelende vaart buiten het bereik van revolvers en ploertendooders en boeien — en nog nimmer had een chauffeur een zoo vorstelijke fooi ontvangen.

Den volgenden dag werd er een ontzaglijk groote taart ten huize van Peter Vandyke bezorgd, gebracht door een reus van een banketbakkersbediende.

Zij verwekte niet weinig verbazing en het was niet zonder argwaan, dat men het zware gevaarte opensneed.

Maar de inhoud was nog wel zoo verbazingwekkend als het uiterlijk.

Want inplaats van een smakelijk deeg, vond de staalkoning er rollen goud in en stapeltjes bankbiljetten — en verder een brief, dien hij

met stijgende verbazing las.

Deze brief bevatte het volgende :

Waarde heer Vandyke,

Ik ben de man die gisteren zoo vrij geweest is, den bandieten een weinig voor te zijn, en de 5 millioen uit den kelder van het huis No. 17 in de Harbourstreet weg te halen !

Ik heb dit ook aan de politie medegedeeld en ik hoop dat het wereldkundig moge worden, opdat de bandieten deze teleurstelling niet op u zullen verhalen.

Ik had de 5 millioen natuurlijk heel en al voor mij zelf kunnen houden, maar ik wil u schadeloos stellen voor den doorgestanen angst, en daarom stel ik mij zelf tevreden met één millioen !

Ik reken er echter stellig op, dat gij met dat geld, dat ik u teruggeef, veel goed zult doen, anders zal ik mij de vrijheid voorbehouden, u ook dit bedrag afhandig te maken !

Tot mijn genoegen verneem ik dat een zeer groot aantal der bende gedood of onschadelijk gemaakt is. Mocht de bende van het Kwade Oog het echter wagen, u nogmaals lastig te vallen, dan wil ik niets liever doen, dan opnieuw mijn zwakke talenten in uw dienst te stellen, tegen een even hoog salaris ! Mij bij voortduring in uw welwillende aandacht aanbevelend, met verschuldigde gevoelens van hoogachting,

JOHN RAFFLES,  
Gentleman-inbreker.

De volgende aflevering bevat :

## Mijnen en Contramijnen.



VERSCHEENEN:

# OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD

Een uitgebreide verzameling van boeiend beschreven ervaringen door natuurvorschers die tot de meest onherbergzame oorden der wereld zijn doorgedrongen om er te midden van de grootste gevaren en vaak ter prooi aan de hevigste ontberingen het doen en laten te volgen der dieren.

## GEEN ROMAN VERMAG

meer en betere ontspanning te bieden dan dit boek, dat zóó geladen is van een avontuurlijke sfeer, dat het ons met heel ons vermogen aan belangstelling vasthoudt. We worden als het ware opgenomen in het gezelschap van de onverschrokken reizigers, die de wildernissen intrekken... we ondergaan met hen de magische natuurpracht en de onbeschrijflijke geheimzinnigheid van de rimboe... zijn getuigen van den voortdurenden strijd om het lijfsbehoud tusschen mensch en dier en de wilde dieren onderling.

## RIJK GEÏLLUSTREERD

is dit werk met talrijke kleurendrukplaten, foto's en pentteekeningen. Geweerd is alle voor den leek droge studie-stof, waardoor uiterst boeiende, romantische en avontuurlijke verhalen zijn ontstaan, waarvan de aantrekkelijkheid zoo bijzonder groot is, omdat al het daarin verhandelde werkelijk heeft plaatsgegrepen.

"OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD" is een met

Prijs per aflevering 20 cent



grote zorg en kennis van zaken samengesteld verzamelswerk, bewerkt naar het beroemde Standaardwerk van den grooten Dierkundige Dr. A. E. BREHM.

Achtereenvolgens zullen er ongeveer 50 afleveringen verschijnen met bewogen geschiedenissen uit het leven van: Leeuwen, Olifanten, Adelaars, Apen, Tijgers, Krokodillen, Gieren, Beren, Slangen, Wolven, enz.

Om de 14 dagen zal telkens een nieuwe aflevering verschijnen.

Elke aflevering vormt een op zich zelf staand geheel en brengt een fraaie titelbladplaat in vierkleuren, twee of meer foto's en verscheidene pentteekeningen.

Het complete werk zal dus verlucht zijn met ongeveer vijftig vierkleurendrukplaten en ruim 100 foto's en talrijke teekeningen.

Uitvoerig prospectus in kleurendruk wordt op aanvraag gratis toegezonden.

Zij, die de afleveringen direct bij verschijning wenschen te ontvangen, gelieven dit op te geven aan hun boekhandelaar of aan den uitgever:

**N.V. ROMAN-BOEK- EN KUNSTHANDEL,  
LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.**

Exploitant voor België:  
**HIP JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.**

Prijs per aflevering 20 ct.





# Dubec No. 3

GOUDMONDSTUK

Beste 3 cts. Cigaret

---

Gemaakt van heerlijke echt Turksche Tabak

N.V. Cigarettenfabriek  
J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885